

SVĚTLO

43. ČÍSLO / XI. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

26. ŘÍJNA 2003

Z obsahu:

Kristus je slunce, které nezná západu

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
8. října 2003
- strana 2 -

Misie jsou dílo někoho jiného

Příběh dívky, která zemřela
v 18 letech na tuberkulózu
- strana 4 -

Po dávných cestách asyrských misionářů

Michal Abdalla
- strana 6 -

»Hlásejte evangelium všemu stvoření«

Homilie Jana Pavla II.
5. 10. 2003 u příležitosti
svatořečení tří blaho-
slavených misionářů
- strana 8 -

Kdo byl sv. Josef Freinademetz?

P. Antonio Pernia
- strana 9 -

Papežova závěť

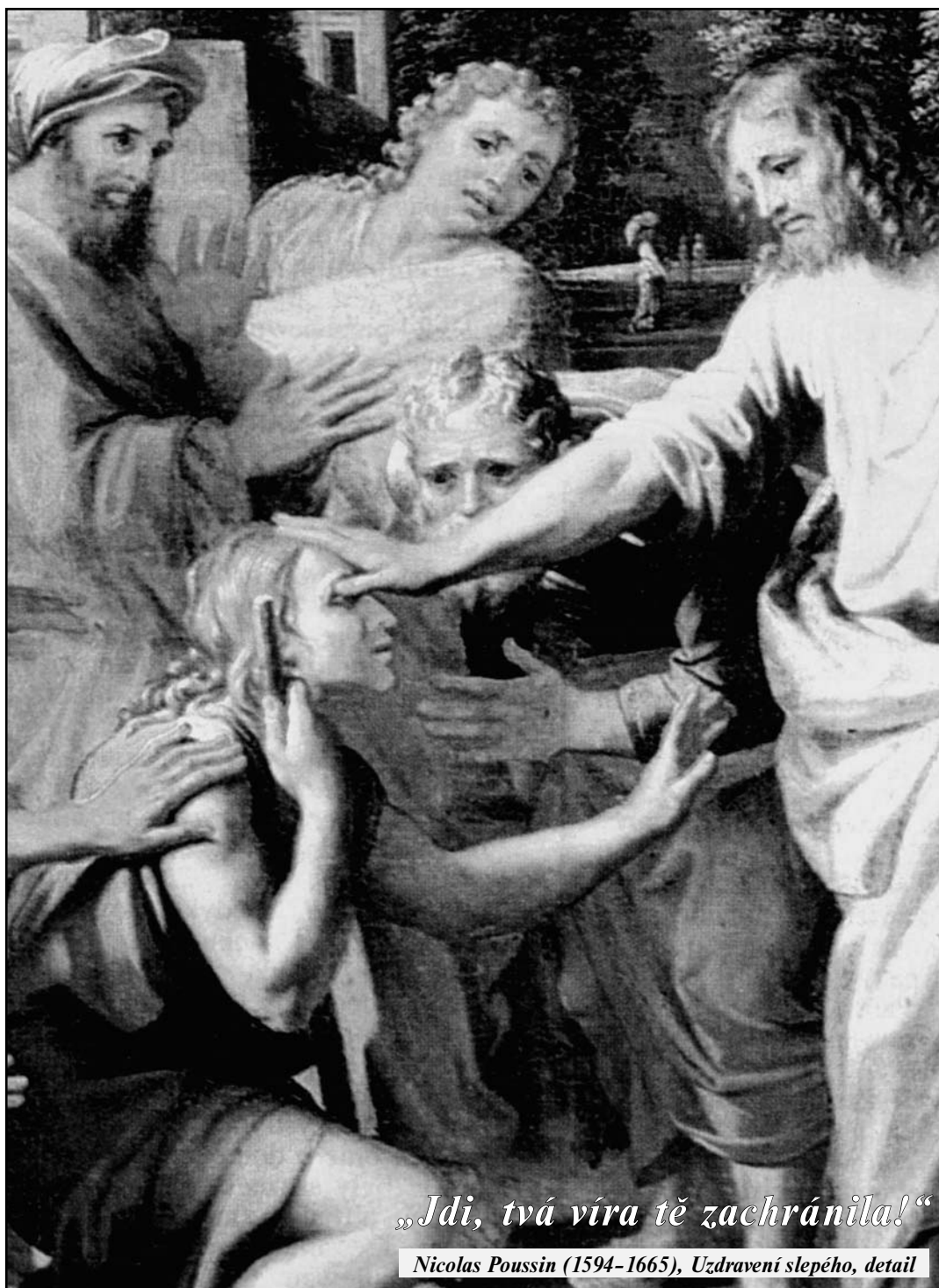
Proč papež změnil právě
modlitbu babiček
na údernou modlitbu
- strana 10 -

Závěr Roku Svatého růžence

Velká pouť k Panně Marii
Růžencové
- strana 11 -

Růžencová Královna v Pompejích

- strana 12 -

„Jdi, tvá víra tě zachránila!“

Nicolas Poussin (1594-1665), Uzdravení slepého, detail

Kristus je slunce, které nezná západu

K novému cyklu katechezí na téma: Žalmy liturgie nešpor

Protože „každý den našeho pozemského putování je vždy novým darem“ Boží lásky (nedělní preface VI), pociťovala Církev vždy potřebu věnovat Boží chvále dny a hodiny lidského života. Tak úsvit a západ slunce, typické náboženské okamžiky takřka u všech národů, posvátné již v biblické tradici od ranní oběti až po večerní celopal (srov. Ex 29,38-39) a kadidlo (srov. Ex 30,6-8), představují pro křesťany již od prvních století dvě zvláštní doby k modlitbě.

Východ slunce a jeho západ nejsou anonymními okamžiky dne. Mají nezaměnitelnou fyziognomii: radostná krása úsvitu a triumfální zář západu určují rytmy vesmíru, do kterých je zcela zahrnut lidský život. Navíc tajemství spásy, které se uskutečňuje v dějinách, má své momenty spojené s různými fázemi dne. Proto spolu se slavením ranních chval na počátku dne v Církvi zdomácnělo slavení nešpor na sklonku dne. Jedna i druhá liturgická modlitba má svou evokující váhu, která připomíná dva základní aspekty velikonočního tajemství: „Večer je Pán na kříži, ráno vstává z mrtvých,... večer vyprávím o utrpení, které snášel ve smrti, ráno zvěstují jeho život, který vstává z mrtvých“ (Sv. Augustin, *Esposizioni sui Salmi*, Řím 1971, s. 109).

Právě proto, že jsou spojeny s památkou smrti a zmrtvýchvstání Krista, představují „chvály jako ranní modlitba a nešpory jako večerní modlitba podle úctyhodné tradice celé Církve dva stěžejní body denního officia“ (Sac. Conc. 89).

Světlo ozářující temnoty

V dávnověku vnášelo zažehnutí lampy po západu slunce do domů znamení radosti a společenství. Také křesťanská obec, když nastal večer a rozsvítila se

lampa, prosila s vděčnou duší o dar duchovního světla. Bylo to tzv. „lucernarium“ čili obřadné zažehnutí lampy, jejíž plamen je symbolem Krista, „slunce, které nezná západu“.

Když totiž nastanou temnoty, křesťané vědí, že Bůh osvětluje i temnou noc září své přítomnosti a světlem svého učení. Je vhodné připomenout v této souvislosti starý hymnus o lucerně Fôs hilaron, který se ujal v byzantské, arménské a etiopské liturgii: „Slavné světlo svaté slávy Otce nesmrtelného, nebeského, svatého, blaženého, ó Ježíši Kriste! Když jsme dospěli k západu slunce a spatřili večerní světlo, pějeme hymnus Otci, Synu i Duchu Svatému, Bože. Je to vhodné zpívat Ti v každé době harmonickými hlasy, ó Synu Boží, Ty, který nám dá-

váš život: proto celý vesmír hlásá Tvoji slávu“. Také Západ vytvořil mnoho hymnů k oslavě Krista jakožto světla.

Proba o Kristův příchod

Inspirovaná symbolikou světla, vyvinula se modlitba nešpor jako večerní oběť chvály a díky za dar fyzického i duchovního světla a za další dary stvoření a vykoupění. Svátý Cyprián píše: „Když zapadlo slunce a zemřel den, je nezbytné prosit o nový. A jelikož Kristus je pravé slunce, po západu slunce a dne tohoto světa prosíme a žádáme, aby k nám přišlo znovu světlo a vyzýváme Kristův příchod, který nám přinese milost věčného světla“ (De ratione dominica, 35: PL 4, 560).

Večer je doba vhodná k tomu, zamyslet se před Bohem v mod-

litbě nad uplynulým dnem. Je to chvíle „k díkůvzdání za to, co nám bylo darováno a co jsme správně vykonali“ (s. Basil, *Regulae fusius tractatae*, Res. 37,3: str. 3, 1015). Je to také doba, ve které žádáme o odpuštění za to, co jsme spáchali zlého, a vyzýváme Boží milosrdenství, aby se Kristus vrátil a zazářil v našich srdcích.

Z noci ke světlu

Nicméně nastalý večer evokuje také „tajemství noci“. Temnotu pociťujeme jako příležitost k častým pokušením, k zvláštní slabosti, k ustupování nájezdům Zlého. Svými nástrahami se noc stává symbolem všech špatností, od kterých nás Kristus přišel vysvobodit. Na druhé straně po každém soumraku nás modlitba činí účastníky velikonočního tajemství, ve kterém „noc září jako den“ (Exsultet). Modlitba tak dává vykvést naději v přechod ze dne dočasného do dies perennis (věčného dne), ze sporého světla lampy ke světlu věčnému, od bdělého očekávání k setkání s Králem věčné slávy.

U člověka starověku střídání noci a dne řídilo více než u nás život, vyvolávalo úvahy o velkých problémech života. Moderní pokrok zčásti změnil vztah mezi lidským životem a kosmickým časem. Ale vytrvalý rytmus lidských činností nevymanil dnešní lidi zcela z rytmu solárního cyklu.

Proto dva opěrné body každodenní modlitby si plně uchovávají svou hodnotu a jsou spjaty s neměnitelnými fenomény a bezprostřední symbolikou. Ráno a večer představují vždy doby vhodné k tomu, aby byly věnovány modlitbě, ať už ve společenství nebo jednotlivě. Ranní chvály a nešpory, spjaté s důležitými body našeho života a konání, představují tak účinný prostředek pro orientaci naší každodenní pouti a jejího zaměření na Krista, „světlo světla!“ (Jan 8,12).

Bolletino Vaticano 8. 10. 2003

EDITORIAL

Měsíc říjen byl letos obohačen jedinečnými a neopakovatelnými církevními slavnostmi, spojenými především se stříbrným jubileem Svatého otce. Oslavy tohoto významného výročí však nijak nezastínily to, co měsíc říjen s sebou tak jako tak každoročně přináší: že je to měsíc Svatého růžence a měsíc misí. Růženec zakotvil v měsíci říjnu díky velkému vítězství, kterého dosáhl v dosavadních dějinách největší námořní bitvě nad osmanskou přesilou a odvrátil tak bezprostřední hrozbu, že bude křesťanství vyhlazeno z Evropy tak, jak se to již dříve stalo v Africe a v Asii. Nicméně tato hrozba nebyla vítězstvím u Lepanta či u Vídně zažehnána jednou provždy. Odvěký nepřítel křesťanství se vyznačuje neuvěřitelnou houževnatostí, trpělivostí a vynalézavostí. A tak jsme se nakonec dočka-

li času, kdy nejen že islám proniká směle a bez zábran také do celé Evropy a zabydluje se tu i bez použití zbraní, ale kdy Evropa sama už nijak nebrání, ba přímo zapírá své křesťanské dědictví, které ji v průběhu dějin učinilo kolébkou civilizace a kultury. A tak vystupuje do popředí v nové a naléhavé podobě aktuálnost i oné druhé připomínky měsíce října: připomínky misijního poslání, které své Církvi uložil její Zakladatel, dříve než odešel k Otci. Ocítáme se v situaci, kdy ony národy, které mají být získány za Kristovy učedníky, nejsou jen někde v zámorí, ale máme je přímo kolem sebe, v našem nejbližším sousedství, mezi našimi nejbližšími a příbuznými, tedy podobně, jak tomu bylo před dvěma tisíci lety v prvotní Církvi.

Pokračování na str. 15

Klíč k zázraku

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Jdi, tvá víra tě zachránila.

Z cesty do Jeruzaléma, kde bude vrcholit Ježíšovo spásné dílo, zbývá Pánu poslední úsek z Jericha do Davidova města. Ve městě se k němu připojil velký zástup, který ho vyprovází z městské brány. Přidej se k němu, abys nezmeškal poslední zázračné uzdravení, při kterém se spojí Ježíšovo milosrdenství a víra nuzného žebráka.

Jde o nevidoucího chudáka, kterého tu všichni dobře znají jménem. Jeho slepota je zdrojem vši jeho bíd. Už léta prosí u jerišké brány o almužnu ty, které slyší procházet kolem. Tentokrát však vnímá, že se děje něco mimořádného. Co přivolalo tak velké množství lidí? *Je to Ježíš Nazaretský.* Bartimaioš jako by tušil, že se mu naskytá poslední příležitost setkat se s dobrodincem, od něhož může dostat tu největší almužnu, která by od základu mohla změnit jeho tvrdý osud. Slepce, který zůstává sám ve své temnotě, na nikoho nespolehá. Bere svou šanci do svých rukou: Je-li nablízku Ježíš, jistě zaslechne můj prosebný hlas: *Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou!*

Jsou tu však kolem právě takoví, kteří místo aby ho podpořili, ještě ho okřikují, aby mlčel. I v Ježíšově společnosti mohou být lidé, kteří nemají jeho ducha. Nechtějí věnovat pozornost tomuto ubožákovi, prosícímu o smilování, a přitom si nejsou vědomi, že ve skutečnosti jsou raněni ještě horší slepotou než Bartimaioš. Tento nebezpečný zákal začíná tím, že zavíráš oči před podstatou a závažností zla. Postupnou ztrátu rozlišovací schopnosti můžeš vnímat jako výhodu, která ti zdánlivě usnadňuje život, až upadneš do nebezpečné duchovní slepoty. Kdo přestal rozlišovat zhoubnou podstatu hříchu, nepociťuje potřebu milosti a odpuštění, volání po slitování je mu zcela cizí. Čím méně pak vidíš, jak velice potřebuješ Boha a jeho milosrdenství, tím více vidíš svým zakaleným zrakem jen sebe s své JÁ. Zatímco tvá duše strádá a touží po světle a smilování, tvoje pýcha ji okřikuje, aby mlčela.

Jaký prospěch můžeš očekávat, jestliže necháš projít kolem sebe božskou moc bez povšimnutí? V čem by ti mohlo být ke škodě, že se dovoláš Pána a setkáš se s tím, který přišel, aby *chudým přinesl radostnou zvěst a vrátil slepým zrak?* ⁽¹⁾ Vypořádej se rázně se všemi hlasy, které se snaží umlčet volání po smilování. Nerad' se s pýchou, ale s vírou, že tě

Ježíš může zbavit i takové nemoci, kterou si ani neuvědomuješ. Až uvidíš jeho pravé světlo, rázem se rozplynou všechny vidiny a přeludy, kterých ses dosud držel. Pak teprve uvidíš, jak nicotné jsou hodnoty, které jsi dosud pokládal za nepostradatelné.

I když svou prosbu jen zašeptáš, Pán ji uslyší. Pošle za tebou své přátele: *Zavolejte ho!* Přijmi ty, kteří tě chtějí přivést k tvému Dobrodinci, a důvěřuj jim. Odhod' všechny ohledy, obavy a stud a pospěš k Ježíši. Třebaže ho ještě nevidíš, můžeš poznat již z jeho otázky, že se setkáváš s nejvyšší božskou velkodušností: *Co chceš, abych ti učinil?* Je v tvém zájmu, aby sis uvědomil svou nouzi a své potřeby a vyslovil je před Pánem.

Jestliže se ti zdá, že nevíš, oč bys měl prosit, potřebuješ prohlédnout: *Pane, ať vidím.* Cítíš-li nespokojenost, nepokoj, rozpolcenost, je to proto, že nevidíš správně. *Pane, ať vidím.* Jestliže se ti zdá, že ti všichni jen krivdí, že tě neprávem přehlížejí, není to také tím, že je vidíš ve špatném světle? *Pane, ať vidím!* Jestliže ti připadá, že to, co od tebe požaduje Bůh skrze Církev, je přehnané nebo zbytečné, dříve než se odvážíš to odmítnout, pros o osvětlení: *Pane, ať vidím!* Jestliže nevíš, jak se správně rozhodnout, vypros si nejdříve potřebné světlo: *Pane, ať vidím!* Čím větší je tvoje přesvědčení, že víš lépe než jiní, co je třeba dělat a jak je třeba uspořádat věci, tím více pros Spasitele: *Pane, ať vidím!* Když se ti zdá, že se už všechno hroučí, že nevíš, jak dál, obrať se na Ježíše s pokornou prosbou: *Pane, ať vidím!*

Abys posílil svou důvěru, věnuj pozornost slovům, se kterými Pán propouští uzdraveného slepce. Dovídáš se, že míra milosti, které je zapotřebí k tvému uzdravení, nezávisí jen na Ježíšově milosrdné dobrotivosti a všemohoucnosti. Božský divotvůrce chválí onu neochvějnou vytrvalost a rozhodnost, s jakou se slepý žebrák domáhal i v nepříznivém prostředí jeho pozornosti a smilování: *Jdi, zachránila tě tvoje víra.*

V čem spočívá tato víra? V pevném přesvědčení, že Pán ti nejen **může**, ale opravdu **chce** pomoci v každé tvé nouzi tím nejlepším způsobem, že *může změnit tvůj osud, jako se mění údolí na jihu země.* ⁽²⁾ Tvoje víra je spolehlivým klíčem k jeho nekonečné dobrotě, která je připravená použít i zázračné moci. Přestaň věřit své soběstačnosti a uvěř svému Pánu: *Velkou věc s tebou udělá Hospodin, naplní tě radost.* ⁽³⁾

Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 4,18; ⁽²⁾ resp. žalm 125; ⁽³⁾ srov. tamtéž

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 31,7-9

Toto praví Hospodin: „Oslavujte Jakuba, jásejte nad prvním z národů, ať je slyšet váš jasot: Zachránil Hospodin svůj národ, zbytky Izraele! Hle, přivedu je nazpět ze severní země, shromáždím je od končin země; slepí a kulhaví budou mezi nimi spolu se ženami v naději a nedělkami; velký zástup bude těch, kteří se sem vrátí. Přicházejí s pláčem, ale útěchou je doprovázím; převedu je k vodním proudům přímou cestou, na níž neklopýtnou. Stal jsem se totiž Izraeli otcem, Efraim je mým prvorozcem.“

2. čtení – Žid 5,1-6

Každý velekněz je brán z lidu a bývá ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha, aby podával dary a oběti za hříchy. Protože sám je stejně podroben slabosti, je schopen cítit s chybučícími a bloudícími. A proto musí podávat oběti za hřích sám za sebe jako za ostatní lidi. Nikdo si však nemůže tu důstojnost vzít sám, nýbrž musí být povolán od Boha jako Áron. Tak si ani Kristus nepřisvojil slávu velekněžství sám, ale dal mu ji ten, který mu řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil,“ jak říká i na jiném místě: „Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedecheva.“

Evangelium – Mk 10,46-52

Když Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák – Timaiův syn Bartimaioš. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho.“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Buď dobré mysli, vstaň, volá tě!“ On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepce odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

Misie jsou dílo někoho jiného

„Jako hloupý klaun, který se k ničemu nehodí“

Nepovím vám nic jiného než příběh jedné dívky, která záhy zemřela. Jen málokdo ji znal, neměla žádného génia, nedělala žádná velkolepá díla, nic vzrušujícího či zvláštního. Přesto byla pro někoho tak cenná, že se tomu sama divila: „Někdy jsem byla celá udivená a ptala jsem se: Co na mně Ježíš viděl, co bylo tak fascinující, že se cítil být přitahován mým NIC a že o mne tak láskyplně pečoval? Na to je jediná odpověď: Moje dokonalá slabost.“

Toto malé děvče se jmenuje Cecilie Eusepiová. Žilo na počátku dvacátého století v jedné vesnici před branami Říma a zemřelo ve věku 18 let na tuberkulózu. Cecilie nám zanechala několik poznámek o svých vzpomínkách z dětství a deník, který psala z poslušnosti vůči svému zpovědníkovi, když už trpěla tuberkulózou. A přesto ji snad zanedlouho uvidíme pozdvíženou ke cti oltáře, jakmile se stanou na její přímluvu nějaké zázraky, které projdou přísným sítím lékařské a teologické komise. Proces blahorečení, který byla zahájen v roce 1929, tedy rok po její smrti, se blíží ke konci. V roce 1987 ji Jan Pavel II. prohlásil za služebnici Boží. Dnes je pokládána za duchovní sestru svaté Terezie z Lisieux. Cecilie Eusepiová se jí skutečně v mnoha směrech podobá. „Ano,“ prohlásil hlavní postulátor procesu Tito Sartori, „nebylo by to nic opovržlivého, kdybychom ji nazvali naše malá Terezička. Z posledních svatých osobností, jejichž úctu Církev povolila, přijala Cecilie ‚malou cestu‘ velké francouzské světice nejlépe a šla po ní do všech důsledků.“

Znamení milosti

Nepi je malé starobylé městečko čtyřicet kilometrů od Říma. Je to jedno z ospalých provinčních měst, která kdysi patřila k venkovské Itálii. V tomto prostředí Cecilie vyrůstala. Narodila se jako poslední z jedenácti dětí v Monte Romano, jedné vesnici blízko Nepi. S ovdovělou matkou a strýcem z matčiny strany se usadili na

usedlosti tři kilometry od vesnice. Strýc tehdy pracoval jako správce statků hraběte Lanteho della Rovere. Cecilie byla velice živé a vnímavé dítě, které všichni měli rádi. Především však strýc, kterému ji svě-

Cecilie Eusepiová se svou matkou, fotografie z roku 1922

řil otec před svou smrtí, ji zahrnoval láskyplnou péčí. V šesti letech ji poslali s ostatními venkovskými dětmi do Nepi do školy cisterciáček, které se staraly ve svém internátě o děti – sirotky z 1. světové války. Vzhledem

k velké vnímavosti a chápavosti dělala Cecilie velké pokroky a sestry doufaly, že ji jednou budou moci uvítat mezi zdmi své křížové chodby. Ale Cecilii klášterní život vůbec nelákal. Nedaleko kláštera, asi tak 100 m, byl farní kostel sv. Bartoloměje, který spravovali servité. K farnosti náležel také misijní seminář, který byl tehdy přeplněn kandidáty kněžství, kteří chtěli odejít do misii. Na kostelním náměstí farnosti sv. Bartoloměje se odehrával život vesnické mládeže. Po skončení vyučování zde Cecilie trávila svůj volný čas. V tomto prostředí uzrálo velice záhy a s překvapivou jasností její povolání. Již ve dvanácti letech žádala se svými staršími kamarádkami, aby mohla jako terciářka vstoupit do řádu servitů. O rok později dostala od biskupa dispens, a to přes svůj věk a snahu příbuzných vymluvit jí tento záměr. Šla pak do

Dům, ve kterém Cecilie Eusepiová žila

Cecilie Eusepiová

škol v Římě, v Pistoii a v Zaře. Ale její přání odejít do misii se jí nesplnilo. V říjnu 1926 onemocněla tuberkulózou a musela se vrátit zpět do Nepi. Dva roky nato na tuto nemoc zemřela.

To je celý příběh jejího života. O jednotlivých epizodách hovoří sama Cecilie ve svých autobiografických vyprávěních *Storia di un pagliaccio* (Příběh jednoho klauna). Tento satirický titul ukazuje příkladně, jak cenila samu sebe. Pokládala se totiž za „malého blázna“. Tyto vzpomínky napsala z příkazu svého zpovědníka P. Gabriela Roschiniho. Pak mu předala v roce 1927 malý starý školní sešit se slovy: „Otče, promiňte mi, že jsem tak nedbalá,... promiňte mi ten nadpis,“ řekla s úsměvem, „nenašla jsem lepší titul pro svůj příběh.“ Příkaz psát deník přišel dokonce od jednoho člena servitů, kardinála Alessia Lepiciera, který měl během své návštěvy v Nepi příležitost poznat toto hezké děvče s velice jasným pohledem. Pater Roschini řekl při procesu blahorečení: „Jednoho dne jsem byl přijat na audienci u Jeho Eminence. Vyprávěl jsem mu o Ceciliiině nemoci a jejím návratu do Nepi. Nato mi kardinál řekl: ‚Toto mladé děvče je znamením Boží milosti. Je to vyvolená duše. Otče, uděláte dobře, když ji vyzvete, aby si vedla deník. Jsem přesvědčen, že z toho budeme mít velký duchovní prospěch.‘“ Prostý příběh „jednoho blázna“ začíná přáním vyhovět vůli představeného, i když jí to vzhledem k bolestem, které

jí přináší její nemoc, stojí mnoho námahy: „Ráda udělám tuto práci, neboť vím, že dělám něco, co je milé Ježíši. Když poslechnu, prokáže mně, malé slabé květince, své nekonečné milosrdenství.“

Jako svatá Terezie z Lisieux

Ve svém deníku hovoří obšírně o letech svého dětství. Cecilie používá mnoho milých a dětských obrazů a přirovnání, které se rozvíjejí do dojemného vyprávění plného podrobností: chvála Božího milosrdenství, vědomí vlastní slabosti, pocit sebeodevzdanosti Ježíši. Ale nad to jsou zde fakta, která se spolu prostě spojují: vstup do řádu ještě v něžném věku; vědomí, že byla uchráněna těžkého hřichu; událost vlastního obrácení; obtíž číst duchovní knihy; přání netrpět, nýbrž jen důvěřovat; přijetí dvou misijních bratří, které doprovázela svou modlitbou; zážitek duchovní krize, smrt v mladém věku následkem těžké nemoci.

Malé Ježíšovo „nic!“

S návratem do Nepi 23. října 1926 začala pro Cecilii poslední krátká a bolestná fáze jejího života. Její nemoc, tuberkulóza, propukla teprve nyní a horšila se stále víc a víc. Toto období bylo pro ni o to bolestnější, že se cítila opuštěná. Nazvala proto tuto dobu „vyhnanství ve skále“. Trpěla potupami ze strany majitele statku, ale především myšlenkou, že nemůže složit sliby, protože statek byl od Nepi příliš daleko. Její jedinou útěchou byla úcta k Bolestné Matce Boží, kterou nazývala svým Srdcem, a Eucharistie, kterou jí P. Roschini přinášel pravidelně dvakrát týdně, pokud to počasí dovolovalo. Přijímala však také mnoho návštěv: sedláky, přátele z *katolické akce*, seminaristy v doprovodu kněží, kteří nemocné nevzdělané děvče prosili o myšlenku pro svá kázání. V těchto posledních letech poznala Cecilie s naprostou jas-

Kostel sv. Bartoloměje v Nepi

ností, co znamená „malá cesta“: „pokoru, důvěru a lásku“. „Jak drahocenná je ctnost důvěry!“ napsala. „Kdyby to všichni pochopili, změnila by se země na předsíně nebe! Dovoluje sedět bezstarostně na Ježíšově klíně, dovoluje nám složit hlavu na jeho Srdce a usnout, dovoluje nám sladce žít, protože důvěřujeme takovému příteli. Známe své štěstí. Jako malé dítě, které musí jít se svou matkou v noci hustým lesem, drží se pevně cípu matčiny pláště a má jistotu, že dojde k cíli, tak je na tom duše, která zcela důvěřuje Ježíši.“ Až do konce života si Cecilie uchovala prostotu a veselost. Když 1. října 1928 umírala, zpívala mariánské modlitby, které se naučila ja-

ko dítě. Terezie z Lisieux zemřela o den dříve 30. září 1897 a ve stejný den 1. října 1927, kdy zemřel Pius XI., který jmenoval Terezii patronkou misí, zjevila se tato svěřice Cecilii a řekla jí, že ten den za rok zemře, jak uvádí Cecilie ve svém deníku.

„Ten den umřela,“ uvádí jeden sedlák, který ji znal. Někteří hned říkali: „Zemřela svěřice.“ Jiní odpovídali: „Bylo to jen dobré, opravdu dobré děvče, které mnoho trpělo.“ A kárali ty první, že z ní hned udělali svěťici. Ale její pohřeb byl svátek, jako by se šlo na svatbu. Servité pořádali k její počtě oběd a obdrželi týž den od vzdálených dobrodinců peněžní částku, která pokryla schodek v rozpočtu seminá-

ře. Tak to Cecilie řekla a chtěla. Chtěla být pochována v kostele sv. Bartoloměje u paty oltáře Panny Marie Bolestné, tam, kde bylo její „Srdce“. I toto její přání bylo splněno, když bratři ze strachu před bombovými útoky přemístili její ostatky do nitra chrámu. Při té příležitosti otevřeli její rakev a konstatovali s úžasem, že její tělo je neporušeno, a je tomu tak dodnes. Její kůže je „zcela měkká“, jak si vzpomíná nynější farář u svatého Bartoloměje, „jako by jen usnula. Když jsme ji opět oblékali do šatů, zjistili jsme, že má na zádech velkou ránu, skrz kterou bylo vidět vnitřnosti. A k našemu novému úžasu jsme viděli, že všechny strašné znaky tuberkulózy zmizely.“

„Všechno záleží na uznání vlastního NIC (...)“ píše Cecilie ve svém deníku. „Jsem si

Cecilie Eusepiová chtěla být pochována v kostele sv. Bartoloměje u paty oltáře Panny Marie Bolestné - toto její přání se vyplnilo

jistá, že kdyby Ježíš některé jiné duši dal stejné milosti, bylo by kolem její hlavy hned vidět svatozář. Ale Ježíš rád se svými tvory laškuje: líbí se mu obdarit přemírou milostí ty, od kterých by to nikdo nečekal, že jsou toho hodny, ty které jsou v jeho očích nejobořejší, aby dali ještě více zazářit jeho milosrdenství. A má radost z jejich zmatku a úžasu.“

30giorni 4/1997
překlad -lš-

PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ V SEVERNÍM VIETNAMU POKRAČUJE

Vietnamská policie pronásleduje nadále křesťany. V srpnu a v září se uskutečnilo několik přepadení horských křesťanských osad. Bezpečnostní složky zkonfiskovaly věřícím Bible a náboženské zpěvníky. Jedna žena byla při tom znásilněna. Organizace pro ochranu lidských práv hlásí podobné incidenty, násilné činy a bití i z centrálního Vietnamu. Z 80 mil. obyvatel Vietnamu je 54,1 % buddhistů, 21,8 bez náboženské příslušnosti, 8,1 % křesťanů, převážně katolíků (6,4%), 8,1 % vyznavačů kmenových náboženství a zbytek příslušníků jiných vyznání.

Převzato z *Glaube und Kirche* 3/2003

Po dávných cestách asyrských misionářů

Michal Abdalla je Asyřan, který nyní bydlí v Poznani. Představuje nám misijní činnost Asyřanů v době, kdy do slovanských zemí ještě křesťanství nedorazilo. Předkové z jeho národa hlásali Kristovu víru v různých končinách země a dorazili až do Indie a Číny.

Počátky asyrské emigrace sahají do prvních století naší éry. Jsou těsně spjaty s křesťanstvím. Nová víra zmobilizovala národ k neobyčejně aktivnímu duchovnímu a intelektuálnímu životu. Rozkvět literatury náboženské, právnícké a přírodovědné poskytoval další podněty k hlásání evangelia v zemích odlehklých od mezopotamské vlasti. Asyřští misionáři velice dobře organizovali misijní práci. Kdekoliv vzniklo biskupství, založili tam také školu, nemocnici a knihovnu. Byli známí svými technickými dovednostmi, znalostí vědy a medicíny. Podobně jako dnešní misionáři spojovali výchovu a lékařskou službu s náboženskou praxí a dosahovali tak u národů Východu velkých úspěchů.

Asyřané, národ s bohatou minulostí, patří dnes k nejméně známým národům světa.

Žijí roztroušeni mezi národy Blízkého východu, kde platí největší daň za svoji víru a národnost. V severním Iráku trpí pod hrozbami útoků na své obce a kláštery. Téměř denně tam hynou bezbranní lidé. Pokojné protesty asyrských přistěhovalců jen zvětšují xenofobii kurdských a tureckých fanatiků a nacionalistů a nenacházejí odezvu ani soucit u Evropanů.

Křesťanská Indie

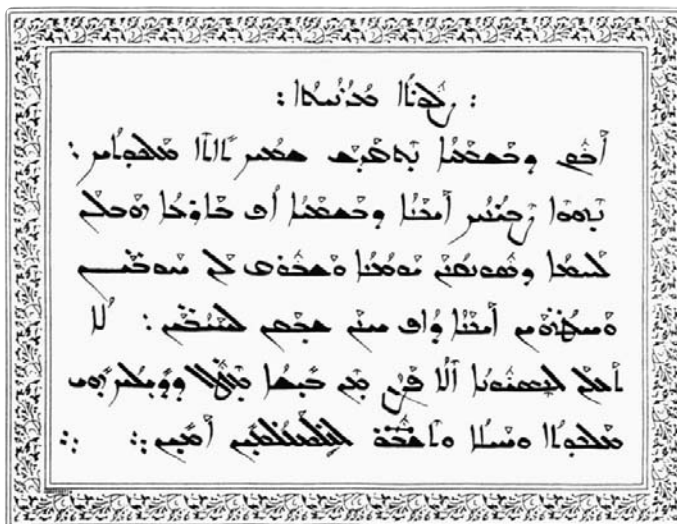
Křesťané by měli znát apokryfní *Příběhy svatého apoštola Tomáše* o jeho misii v Indii, napsané před IV. stoletím v asyrském jazyku a později přeložené do řečtiny. Křesťané Východu s hrdostí popisují úlohu sv. apoštola Tomáše, který po přijetí darů Ducha Svatého vyslal Tadeáše (Addaje, jednoho ze sedmdesáti učedníků) do asyrského města Edessy (dnes Urfa na poloostrově Malá Asie)

ke králi Abgarovi Ukamovi, aby ho vyléčil z nemoci.

Nejstarší zmínky o asyrském hlásání evangelia na jihu indického subkontinentu pocházejí z 1. století. Mezopotamští misi-

let po Nicejském sněmu (325), který oficiálně přiřkl Indii patriarchovi Antiochie.

Když přišli na místo, byli přijati tamní vládou se všemi poctami. Dokladem toho jsou

Asyrský Otčenáš

onáři tam dospěli po vodě i pevninou cestami, které zde již dříve existovaly a spojovaly jejich vlast s Indií. První organizovaná skupina misionářů, která čítala 400 osob a 72 rodin, pocházejících z Edessy, se vypravila na Malabarský poloostrov v roce 345. V jejím čele byl biskup Josef Urhojo a kníže Tumu (Tomáš) Kananita. Bylo to dvacet

měděné tabulky, na kterých bylo vyryto několik desítek privilegií, která je stavěla naroveň místním šlechticům. Prameny informují, že se vyhýbali manželství s místními domorodci. Díky tomu si dodnes zachovali stará jména a sentimentálně vzpomínají na zemi svých předků. Jsou zde zřejmě i jazykové vazby na Antiochii. Bývají na-

O minulé slávě asyrských křesťanů svědčí tyto trosky biskupských sídel

zýváni kananité podle vzpomínutého Tomáše Kananity.

Křesťanské obce založené v Indii byly čas od času navštěvovány asyrskými duchovními a posilovány dalšími přistěhovalci. Tak tomu bylo v případě biskupa a slavného astronoma Severa Sebokta z města Qenneshrin (bylo to prastaré akademické středisko na území Sýrie, které zničili muslimové). Ten zavedl používání číslic včetně nuly a nahradil tak dosavadní systém, který používal litery. Dále sem kolem roku 774 přišel jistý biskup Tomáš se skupinou svých druhů a jejich rodinami. Připravili se z Mezopotámie na člunech. Po stopách sv. Tomáše přišla další skupina misionářů v roce 825, kterou vedli dva biskupové Mar Šapura a Mar Peroza a kupec Sabrišo. Tyto poslední skupiny se již smísily s místním obyvatelstvem a to mělo kladný vliv na šíření křesťanství mezi malabarskými Indii. Další skupiny přibýly v X. a následujících stoletích. Ale největší skupina emigrantů sem dospěla ve XIV. století v důsledku masakrů a pustošení, které působil v Mezopotámii a střední Asii Tamerlán. Je možno hovořit o souvislé emigraci Asyřanů do Indie až do konce XIV. století. V roce 1503 žilo v provincii Malabar 30 tisíc rodin, které si byly vědomy své asyrské kulturní a náboženské příslušnosti.

Postupem času malabarští křesťané tak vzrostli ve své síle, že zatoužili po politické nezávislosti a založili dokonce křesťanskou královskou dynastii, kterou však Indové přemohli ještě před příchodem Portugalců. Jejich příchod zkomplikoval dynamický rozvoj křesťanství v duchu asyrsko-antiochijském. Když Portugalci opanovali malabarské pobřeží v roce 1498, cho-

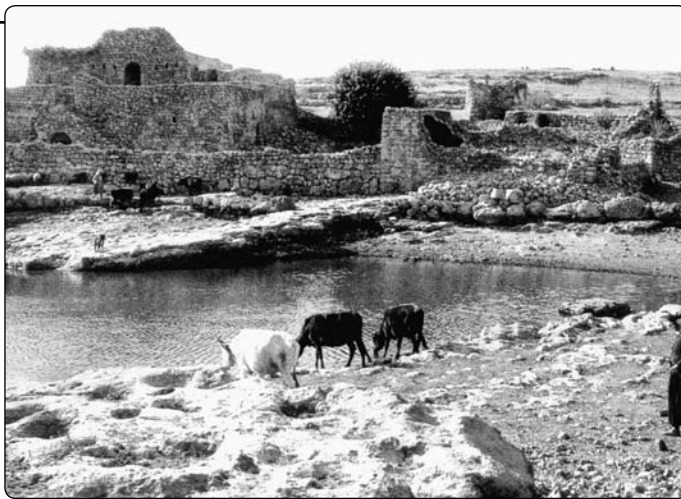
vali se k místním křesťanům surově. Tomuto křížovému tažení padly za oběť i knihovny a kláštery. Největší ztrátou však bylo zničení celé církevní dokumentace. Teprve příchod Holanďanů 1665 přinesl určitou úlevu a opět povolil kontakty s asyrskou metropolí.

Odhaduje se, že počet prvních křesťanů v Indii spolu s Indý obrácenými na křesťanství činí dnes 10 milionů. Více než polovina z nich už byla zapojena do různých evropských denominací v důsledku proselitelské činnosti misionářů různého původu. Zbytek – asi 4 miliony – patří k asyrské, (chaldejské, nestoriánské) církvi. Nazývají se také syromalabarane nebo křesťané svatého Tomáše. Mají 1300 kostelů, 4 kláštery, 2 univerzity, ekumenický výzkumný ústav sv. Efréma při univerzitě Mahátmy Gándhího v Kottayamu v provincii Kerala, 72 škol, 1500 mateřských škol, 2 arcibiskupy a 10 biskupů. Pečují o mauzolea mnoha církevních knížat mezopotamského původu. Je mezi nimi 40 svatých a blahoslovených a patriarcha, který zemřel v Antiochii v roce 1932.

Misionáři objevili Čínu pro Evropu

Působení asyrských misionářů v Číně je obecně známé, i když není zcela probádané. Podle asyrských legend měli tam dospět již v 1. století. Jisté je, že v roce 411 existovala v severovýchodní Číně asyrská diecéze a o sto let později vznikla další. Právě asyrským misionářům se podařilo převést ve svých holích čínské hedvábní, které pak ukázali v Konstantinopoli císaři Justiniánovi. Ne bez opodstatnění kolují mezi Asyřany názory, že právě oni objevili Evropě Čínu.

Na konci VII. století mělo již nové náboženství velmi mnoho vyznavačů a příznivců v deseti čínských provinciích. Z roku 1076 pochází zmín-

Asyrský Zaz byl v dobách své slávy biskupským sídlem

ka o dvou asyrských klášterech, jednom v Si-ngan-fu a druhém v Čengtu. V XIII. století existovaly v Jang-čau tři kostely. Metropolita provincie Kian-su Mar Sergius, který spravoval také úřad na dvoře Kublaje, vybudoval v roce 1281 na sedm klášterů. Jeden z nestoriánských patriarchů Jahballa III. (1280-1317 byl rodilým Číňanem, narozeným r. 1245 v Košangu.

„Nestorianismus“ přetrval v Číně až do pozdního středověku. Marko Polo psal na počátku XIV. st. o asyrských skupinách v patnácti městech.

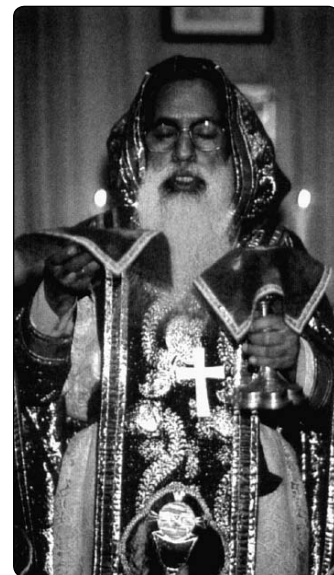
O nádherné minulosti křesťanských obcí v Říši středu svědčí pomník z černého mramoru, objevený v roce 1625. Je 3,2 m vysoký, 1,4 m široký

a váží 1725 kg. Viditelný nápis se skládá 1900 čínských znaků a 70 asyrských slov. Je zde seznam 128 osob, mezi nimi čínského metropolity Adama. Dočteme se zde, že vzdělaný čínský císař Tai Tsung (627-659) přijal v roce 635 mnicha velkých ctností, který „přinesl pravé Písmo“. Císař si přečetl jeho knihy a rozkázal je v císařství rozšiřovat. Tři léta později vydal dekrét nařizující místní správě zbudovat v oblasti L-ning-nan klášter pro onoho svatého člověka a 20 mnichů. Nápis dále informuje, že tento pomník byl odhalen 4. února 781 ve městě Singan-fu (původní hlavní město Číny) v nynější provincii Šenzi ve střední Číně. Věrnou kopii pomníku zhotovil člen Brit-

ské královské společnosti a dopravil do New Yorku. Je uložena v tamním uměleckém muzeu.

Misijní cesty Asyřanů do Číny vedly převážně podél hedvábných cest, na kterých se to rojilo kupci a křesťanské svatyně tu sousedily s buddhistickými. Panovala tu naprostá shoda a harmonie. Ta však skončila, když se objevil islám. Nucená islamizace přivedla zhroucení dosavadních volných obchodních cest.

Pronásledování křesťanů v Číně začalo v IX. století. Nejtiše dopadlo na věřící v XVI. století. Když vymřela v Číně dynastie Ming (1369), začala vlna nelitostných pronásledování cizích náboženství. To skončilo

Liturgické roucho nestoriánského biskupa

úplným potlačením křesťanství v Číně. Stalo se tak v době, kdy Tamerlán uskutečňoval svou ničivou misi ve střední Asii. Soudí se nicméně, že v Číně žije stále téměř 11 mil. křesťanů 10 různých vyznání.

Nejzřejmějším reliktem „nestorianismu“ v srdci Asie je přetrvávání určitých forem jeho obřadů v tibetském lámajismu – obyčej používat svěcenou vodu, kadidlo, šat lámy, který je kopií liturgického roucha nestoriánského biskupa.

Z Misijne drogi 15/1997 přeložil Iš-

BŮH V TIBETU

Pomocné dílo „Kirche in Not“ dalo zhotovit 25minutový film o životě v Yanjingu, tibetské obci u pramenů Mekongu. Tato obec, která je zcela odříznutá od okolního světa a je převážně katolická, přežila v minulosti všechna pronásledování. Před 150 lety sem přišli francouzští misionáři a vzorným svědectvím katolické víry obrátili obyvatele ke křesťanství. Víra této obce byla tak pevná, že přečkala na počátku 20. století opakovaná přepadení buddhistické většiny. Ani zavraždění posledního katolického kněze r. 1949 a vyhnání všech zahraničních misionářů komunisty nemohlo zničit katolickou víru obyvatel Yanjingu. Když čínské vedení zmírnilo své protináboženské zákony, jsou zde opět náznaky obrody náboženského života. Roku 1997 byl opět vysvěcen domorodý kněz, který opět usiluje o to, aby křesťanský Bůh zdomácněl v Tibetu.

Film byl zhotoven v produkčním centru „Catholic Radio and Television Network“ (CRTN, www.crtan.org) a je k dispozici v anglické, německé, francouzské, španělské a čínské verzi (e-mail: kin@kircheinnot.at).

Podle Kath-net

»Hlásejte evangelium všemu stvoření«

Homilie Jana Pavla II. 5. 10. 2003 u příležitosti svatořečení
tří blahoslavených misionářů

Hlásejte evangelium všemu stvoření (Mk 16,15). Těmito slovy svěřil Zmrtvýchvstalý před nanebevstoupením apoštolům univerzální misijní poslání. Bezprostředně nato je ujistil, že při této přikázané misi mohou počítat s jeho trvalou součinností (srov. Mk 16,20).

Tatáž slova zazněla výmluvným způsobem v dnešní slavnostní bohoslužbě. Představují poselství, které pro nás obnovují tito tři noví světci: Daniel Comboni, biskup a zakladatel kongregace komboniánských misionářů Srdce Ježíšova a sester misionářek komboniánek Zbožné matky nigerské; Arnold Janssen, kněz, zakladatel Společnosti Božského Slova a kongregace sester misionářek Služebnice Ducha Svatého a kongregace sester Ducha Svatého ustavičné adorace; Josef Freinademetz, kněz společnosti Božského Slova.

Jejich život připomíná, že hlásání evangelia „představuje první službu, kterou Církev může prokázat každému člověku a celému lidstvu“ (Redemptoris missio, 2). Tito noví světci učí, že evangelizace i přes lidské přispění a podporu, často dokonce riskantní, jak o tom svědčí zkušenost tolika misionářů, představuje vždy výslovné hlásání Krista. To je příklad a to je cenné dědictví, který tito tři světci, vyzdvižení dnes ke slávě oltářů, zanechávají především svým řeholním rodinám. Prvním úkolem misijních institutů je *missio ad gentes*, (hlásání mezi národy), které nesmí ustupovat žádnému jinému úkolu sociálního a humanitárního charakteru, ať je jakkoliv nutný.

Všechny národy spatří Hospodinovu slávu. Responzoriální žalm, který jsme právě před chvílí zpívali, zdůrazňuje naléhavost misii mezi národy také

v těchto našich časech. Potřebujeme evangelizátory s nadšením a apoštolským zápalem biskupa Comboniho, Kristova apoštola mezi Afričany. Využil zdrojů své bohaté osobnosti a své solidní spirituality, aby dal poznat a přijmout Krista Afriky, kontinentu, který hluboce miloval.

Jak neobrátit v těchto dnech s láskou a starostlivostí také pohled k oněm drahým národům? Afrika, jakožto země bohatá na lidské i duchovní zdroje, je nadále zemí poznamenanou tolika obtížemi a problémy. Snad

ji mezinárodní společenství aktivně pomůže budovat budoucnost naděje. Svěřuji tuto svou výzvu přimluvě svatého Daniela Comboniho, významného evangelizátora a ochránce černého kontinentu.

Národy budou putovat za tvým světlem (Iz 60,3). Prorocký obraz nového Jeruzaléma dává zazářit nad všemi národy božskému světlu. Ono ozaruje život a neúnavný apoštolát svatého Arnolda Jansseny. Jeho kněžské působení bylo naplněno horlivostí šířit Boží slovo. Zapojil do něho i nové sdě-

Papež, který žije svou nemoc

Kardinál Schönborn označil pontifikát Jana Pavla II. za pontifikát „mimořádných dimenzí“. Současný papež nese „silné znaky prorockého charakteru. Jako příklad uvádí jeho první návštěvu ve vlasti v roce 1979, jeho vystoupení před osmdesátitisícovým shromážděním muslimské mládeže v Casablance v Maroku, návštěvu Zdi nářků v Jeruzalémě a jeho reakci na atentát 13. května 1981.

Ve své encyklice *Centesimus annus* 1991 ukázal zcela jasně, že Evropa se vydala po pádu komunismu nesprávnou cestou, když vsadila pouze na tržní hospodářství a zanedbala jeho celospolečenskou sociální orientaci.

„Kultura života“ je neoddelitelná od sociální etiky. Společnost, která neřekne „ano“ k životu, je dříve či později ohrožena ve své vlastní životnosti. Podle vídeňského kardinála nestačí s tímto papežem držet krok mnozí biskupové, teologové ani římská kurie.

Pokud jde o papežův zdravotní stav, řekl Schönborn, že Jan Pavel II. ví jako každý křesťan, že jeho život i okamžik jeho smrti je v rukou Božích. „Papež, tak jako my všichni, jednou zemře. Kráčí však vstříc smrti za velké pozornosti světové veřejnosti. Na něco takového není dnešní svět zvyklý.“

Papež žije svou nemoc, svou tělesnou křehkost a postižení vědomě před tváří veřejnosti jako znamení pro společnost, která churaví svým „mýtem zdraví“. Jedním z nejdojemnějších záberů z jeho návštěvy na Slovensku byly okamžiky, kdy projížděl kolem postižených na vozíčkách a každému z nich

podal ruku, přičemž nemohl zakrýt, jak se jeho ruka třese v důsledku Parkinsonovy nemoci. Mnoho lidí je dojata tím, že Jan Pavel II. žije svou nemoc a přitom naplňuje všechny své síly, aby dostal náročným povinností své papežské služby.

PEW

lovací prostředky, zvláště práci s tiskem.

Přes mnoho překážek neztrácel odvalu. Rád říkal: „Hlásání radostné zvěsti je první a nejvyšší dílo bliženské lásky.“ Z nebes pomáhá své řeholní rodině, aby kráčela dále v jeho stopách a dosvědčovala trvalou platnost evangelizačního úkolu Církve.

Oni však šli a všude kázali (Mk 16,20). Tak uzavírá evangelista Marek své evangelium. Pak dodává, že Pán nepřestával doprovázet jejich působení mocí svých znamení. Těmto Ježíšovým slovům odpovídá vírou naplněné svědectví svatého Josefa Freinademetze: „Být misionářem nepokládám za obět, kterou já přináším Bohu, ale za velkou milost, kterou Bůh daroval mně.“ S houževnatostí, která je typická pro lidi z hor, učinil ze sebe tento velkodušný „svědek lásky“ dar čínskému obyvatelstvu v jižním Šantungu. Z lásky a v lásce přijal životní podmínky těchto lidí. Přitom se řídil radou, kterou sám dával svým misionářům: „Misijní práce je marná, když člověk nemiluje a není milován.“ Jako vzor inkulturační podle evangelia napodoboval tento světec Ježíše, který zachránil lidi tím, že zcela a beze zbytku sdílel jejich život.

Jděte do celého světa. Tři světci, které dnes s radostí uctíváme, kéž připomínají misijní povolání každému pokřtěnému. Každý křesťan je povolán k misii, ale abychom byli autentickými svědky Krista, je třeba vytrvale směřovat ke svatosti (srov. RM 90). Přijměme, draží bratři a sestry, toto pozvání, které k nám přichází z této dnešní sugestivní bohoslužby. Kéž nás osvítl z nebe Královna svatých, Hvězda nové evangelizace. Jí svěřujeme s důvěrou zvláště tento měsíc říjen, zasvěcený růženci a misiím. Nejsvětější Panno, Královno misii, oroduj za nás!

Bolletino Vaticano
5. 10. 2003

Kdo byl sv. Josef Freinademetz?

Josef Freinademetz se narodil v roce 1852. Již během svých teologických studií se zabýval intenzivně myšlenkou hlásat evangelium pohanickým národům. Dva roky po kněžském svěcení v roce 1875 se seznámil s P. Arnoldem Janssenem, který založil misijní společnost. Ta byla později schválena jako Společnost Božího slova (SVD, Societas Verbi Divini, verbisté, steyleřští misionáři). 2. března 1879 přijal misijní kříž a spolu s P. Anzerem se odebral do Číny. Stali se tak pionýry misijního díla Společnosti Božího slova.

Čína byla tehdy velkou výzvou pro misionáře. I jiné kongregace pokládaly Čínu v one době za hlavní oblast pro misijní činnost. Jako jedna z nejvzdálenějších nekřesťanských zemí byla Čína cílem misionářů z Evropy i Ameriky. Pro Arnolda Jansseny bylo bohatství čínské kultury přitažlivé i z jiných důvodů: viděl zde možnost obohacení křesťanství z čínské kultury. Byl to pozoruhodný misijní záměr.

Léta, která Josef Freinademetz strávil na jihu čínské pro-

Sv. Josef Freinademetz

vincie Šantung, byla velice tvrdá. Podnikal obtížné a nebezpečné cesty a pracoval při výstavbě křesťanských obcí v provincii, kde z 12 mil. obyvatel bylo jen 156 pokřtěno. P. Freinademetz se s celou silou věnoval vzdělávání laiků, aby se mohli stát katechisty, a zpracoval k tomu účelu v čínštině příručku katechezí. Kromě toho se staral i o vzdělávání kněží. Celou dobu se snažil žít mezi Číňany a dokonce napsal: „Miluji Čínu a Číňany a chtěl bych mezi nimi zemřít a být pochován.“ Když ošetřoval během epidemie nemocné

tyfem, sám se nakazil a musel se vrátit do sídla biskupství v Takai, kde roku 1908 zemřel. Jeho hrob se brzy stal cílem mnoha poutníků.

Proces svatořečení blahoslaveného P. Josefa Freinademetze vyšel z podpisové akce, která shromáždila 97 892 podpisů. Z toho 4 300 podpisů pocházelo z Číny a z Filipín. P. Freinademetz byl uctíván již záhy po své smrti v Šantungu, kde žil a pracoval.

Kardinál Thomas Tien, který sám je verbista a první čínský kardinál, osobně poznal P. Freinademetze, když navštěvoval jako chlapec seminář v Šantungu. Jako svědek procesu svatořečení prohlásil: „Všichni křesťané pokládali P. Josefa za živého světce. Byl vždy srdečný a prostý. Mluvil dobře čínsky. Všichni, kdo ho poznali, byli jím velice zaujati a cítili se již v jeho přítomnosti potěšeni a posilněni. Jeden katechista, který o cizích misionářích zřídka kdy hovořil kladně, řekl o P. Josefovi: „Fu Šen Fu (tak ho v Číně nazývali) byl světec. On byl jiný než ostatní.“

Josef Freinademetz je první čínský světec, který nezemřel mučednickou smrtí. To má obzvláštní význam: svatým není v Číně nutně jen ten, koho Číňané zavraždili, není nutně nepřitelem, který musel v Číně zemřít. Světec může být přítelem lidí, který umírá ve službě chudým a nemocným. Takovým byl P. Freinademetz. Z Číny napsal svým příbuzným do jižních Tyrol: „Jsem více Číňan než Tyrolák. A chtěl bych být Číňanem i v nebi.“

Nejde o to, abychom mnoho přemýšleli, ale mnoho milovali. Láska pak nespočívá v nějakých citech, ale v pevném rozhodnutí chtít se ve všem líbit Bohu.

Sv. Terezie z Avily

* * *

Dobré srdce je vždy silné: umí trpět a odevzdat se Bohu a bližním, i kdyby to bylo třeba v pláči.

Sv. otec Pio

* * *

Jak se láska stane nepřemožitelnou? Tak, že se neptá, co jí udělal nepřítel, ale jen na to, co udělal Ježíš.

Dietrich Bonhoeffer

Seminaristé musí vědět a cítit, že Církev je miluje

Kandidátů kněžství v St. Pölten opět přibylo. Redakce Kath-netu položila na toto téma několik otázek rektorovi semináře Ulrichu Küchlovi:

Pane rektore, loňský nástup 14 seminaristů zřejmě nebyl jen náhodný a jednorázový, když letos opět nastupuje 15 seminaristů. Máte z toho radost?

Rektor Ulrich Küchl: Jistě, velikou. Máme ovšem radost nikoliv z 15, ale z 17 nových seminaristů. Starosti nám dělá pouze, kam je umístíme, protože v minulosti byla řada volných pokojů předána jiným účelům a nyní se budou muset vrátit k původnímu určení. Jedno je jisté:

z důvodu nedostatku místa nikoho neodkážeme.

Co děláte jinak než váš předchůdce?

Küchl: Nemám dosti možností, abych to dokázal srovnat. Chci především dát všem kandidátům jistotu, že Církev je miluje. To se mi jeví jako možné především tehdy, když se snažím, abych dodržel všechny římské pokyny, týkající se přípravy budoucích kněží. Pokud jde o se-

minaristy, držíme se rovněž přísně římských předpisů: pěstujeme slavnostní liturgii s nezbytnou dávkou latiny, vrcholem každého dne je mše svatá, třikrát denně společná modlitba liturgie hodin, rozvoj a podpora eucharistické a mariánské úcty a zbožnosti, pečlivě rozvíjená motivace pro nošení duchovního oděvu atd.

Myslíte si, že tento trend se týká jen St. Pölten, nebo v tom vidíte vanutí Ducha Svatého pro celou Církev?

Küchl: Počet seminaristů celosvětově během několika posledních let systematicky stoupá. St. Pölten je rád, že se na tomto pozitivním trendu podílí a máme naději, že dříve nebo později to bude i evropský trend.

Neplatí v St. Pölten princip „kvantita před kvalitou“?

Küchl: Kvantita kvalitu nevylučuje, spíše naopak. Vysoká kvalita, tedy výchova důsledně orientovaná na výuku, kázeň a tradice Církev se jeví jako nezanedbatelná a přitažlivá síla, kterou seminář působí na mladé lidi.

Z Kath-net přeložil -lš-

Poznámka: Na dotaz překladatele, zda se do semináře v St. Pölten může přihlásit také kandidát ze zahraničí, například z Česka, odpověděl pan biskup Kurt Krenn: „Samozřejmě, pokud se někdo za něho zaručí, že má potřebné předpoklady a že to myslí s kněžstvím opravdu vážně.“

Papežova závěť

Proč papež změnil právě modlitbu babiček na údernou modlitbu

Nad Vesuvem visí těžké mraky. U paty vulkánu v pompejských ulicích se tísní neproniknutelné masy. Na Via Lepanto to přímo vyráží dech a znemožňuje udělat jediný krok. Ale není to láva, co se zde valí. Jsou to lidé, kteří chtějí ještě jednou vidět papeže, který zde před 24 lety děkoval za své zvolení a nyní se zde loučí, zesláblý, starý a nemocný.

Nemůže už chodit, nemůže už stát a už ani mnoho mluvit. Ale pro cestu do Pompejí si nechal ještě jednou protřepat kosti rotory vrtulníků. Vypadá jako polámaný, když ho vynášejí ze stroje na starém sportovním stadionu Gladiátorů uprostřed trosek pod Vesuvem, ale také šťastný. V tomto okamžiku je jedno i druhé. Celý rok se těšil na tuto cestu. Když přišel před baziliku, opět se usmívá, on, jehož tvář jinak odráží spíše bolest.

Sem by se nechal donést třeba na nosítkách, když před rokem na náměstí Svatého Petra vyhlásil Rok Růžence před obrazem Madony s Dítětem, držícími v rukou dva věnce perel. Byl to stejný milostný obraz v Pompejích, který z této baziliky učinil největší mariánskou svatyni na poloostrově a který byl opět vnesen před hlavní portál. Dekretem připojil tehdy ke staré modlitbě ještě nový cyklus „tajemství světla“. Takového kroku se od Pia V. v 16. století neodvážil žádný papež.

A nyní se protrhlo nebe nad podzimním chladem města, když se papež společně s lidem modlí poprvé těchto pět nových tajemství, která sem vnesla i třept Jordánu, května-

tu zeleň galilejských pahorků, světlo hory Tábor a světla sionské hory v Jeruzalémě. Kdo chce porozumět Itálii, musí se naučit chápat i růženec: Co je to růženec?

Jádro modlitby spočívá v něžném opakování pozdravu, se kterým anděl přišel do Nazareta, a k němu připojeného pozdravu těhotné Alžběty k její těhotné neteři v Aim Karim. Má to být modlitba prostých lidí, nevzdělaných, často i negramotných, aby se modlili tak, jako mniši pravidelně zpívali 150 žalmů z hebrejské Bible. Je to prý geniální způsob, jak „se dívat na Krista očima jeho Matky,“ řekl Jan Pavel II. v loňském říjnu.

Nyní je jeho hlas pojednou silný, jak už nebyl několik týdnů, když volá: „Grazie, grazie, grazie!“ nad zástupem před bazilikou, ke které přišel, aby „svou dnešní návštěvou korunoval Rok Růžence“. Je to snad jeho poslední cesta vůbec? To nikdo

neví. Jisté je, že tento růženec chápe jako svou závěť. Zůstane tu po něm jako jeho zamilovaná modlitba. Protože za 500 let bude lidem Sovětský svaz a jeho pád tak vzdálený, jako jsou pro nás vzdálené vpády Mongolů. I nezměřitelný podíl papeže na osvobození poloviny země-

koule z totalitárního panství bude již jen dějinami.

Ale rozšíření růžence bude hýbat i pak nesčetnými rty a srdci. Doplnění jeho zamilované modlitby je jeho skutečným památkem. Proto přišel ještě jednou do Pompejí, aby tento akt z posledních sil zaznamenal. Nechce zanechat v Pompejích nejmenší pochybnost o tom, že znovuoživení antického města v 19. století skrze právníka Bartola Longa jako „Città di Maria“ je možno chápat pouze jako zázrak. Před sto lety zde byla vesnice o 300 duších, dnes zde bydlí 30 000 obyvatel. Bartolo Longo, jehož neporušená mrtvola odpočívá ve skleněné rakvi v plášti rytířů Svatého hrobu v Jeruzalémě v jedné z kaplí katedrály, než se stal „apoštolem růžence“, byl spiritista.

„Byl to satanista,“ říká nám hoteliérka „kterého růženec proměnil ve světce.“ Návštěva papeže je prý největší událostí od založení města, řekl starosta. Město, které v roce 79 bylo pozřeno „fúriemi přírody“, se stalo symbolem pro ještě hroznější rány, které si lidé způsobili válkami,

a to od 7. října 1571, kdy křesťanské loďstvo, které vyjelo z Korintu, porazilo přesilu osmanského loďstva v bitvě, vedle níž všechny námořní bitvy obou světových válek včetně útoku Japonců na Pearl Harbor a útoku teroristů Al Kaidy na Dvojčata byly jen šarvátkami. Námořní bitva u Lepanta si vyžádala život 40 000 padlých v jednom jediném dnu. Celé Evropě hrozila tehdy ze strany Turků islamizace. Jejich postup se zdál nezadržitelný.

Za této situace podařilo se tehdy Piu V. spojit Benátčany a Španěly do jednoho vojenského svazku. Ale když křesťanská flotila vyplula na Jónské moře, narazila přímo na hordy osmanských lodí. Byla to dokonalá past, která přesto večer skončila suverénním vítězstvím křesťanských lodí. I tehdy vyzval Pius V. k úderné modlitbě růžence. Zatím co na moři zuřila bitva, táhla římskými ulicemi modlící se růžencová bratrstva. A už v hodině vítězství sdělil papež svým důvěrníkům, že měl vidění, ve kterém byl informován o triumfu křesťanů.

Toto pozadí je třeba mít před očima, abychom pochopili, proč Jan Pavel II. v tomto posledním roce opět změnil starou modlitbu babiček a udělal z ní údernou modlitbu, tentokrát nikoliv proto, aby dosáhl vítězství, ale míru, hlavně pro Svatou zemi, na jejíž tragédii poukazuje takřka v každé promluvě. Tam je mír stále ještě vzdálenější než kdykoliv předtím. Ale den v Pompejích je dnem triumfu. Před oltářem čechrá vítr sutany a zvedá je bílé, rudé a fialové do výše. Mikrofony přenášejí zvuk větru jako dunění hromu, než papež zvolá ještě jednou své „Grazie, grazie!“ a tiše zašeptá „Ar-rividerci!“

Podle Die Welt přeložil -lš-

Závěr Roku Svatého růžence

Velká pouť k Panně Marii Růžencové

V Pompejích se shromáždilo 7. října 2003 na 50 000 poutníků z celého světa. Naposledy navštívil Jan Pavel II. tuto svatyni před 24 roky krátce po nástupu na Petrův stolec. Do svatyně, posvěcené v roce 1891, putuje každý rok více než 1 milion poutníků.

Celý svět poklekl s papežem u nohou Růžencové Panny v Pompejích, aby prosil o mír. Před ctihodným obrazem Panny Marie se schází modlitba růžence z celého světa a zaznívá jako hlasitá a naléhavá prosba o mír. Je to zářivý mariánský den, který korunuje duchovní cestu Roku Růžence v dvacátém pátém roce pontifikátu Jana Pavla II.

Před majestátní fasádou baziliky, kterou chtěl vystavět blahoslavený Bartolo Longo před více než stoletím právě jako pomník míru, zbožný Mariin lid představuje tvář putujícího lidstva a srdce prosící Církve. Třetí tisíciletí se svým břemenem dramatu i nadějí dělá dnes zastávku v Pompejích. Zastavení v tomto údolí se stává zvláštním mostem mezi starými pohanskými stopami a mimořádnými díly víry, které se staly tmelem nové civilizace.

Do tohoto městečka mariánské zbožnosti, kde den co den září mateřský úsměv svaté Panny, se dostavil Petrův nástupce. Před obrazem pompejské Madony je papež „Totus tuus“. Připojuje se k modlitbě růžence s tajemstvími světla. U stupňů baziliky se splétá růženec, který objímá „konflikty, napětí a dramata pěti kontinentů“. Každé „Zdravas Maria“ je povzdechem bolestného výkřiku a silou horoucí tužby po naději.

„Ó, šlechetná Královno, vítězná Vládkyně nebe a země...“ Z „Večeřadla“ v Pompejích se pozvedá ozvěna prosby, která tryská z planoucího mariánského srdce blahoslaveného Bartola Longa. Do Mariiných mateřských rukou vkládá Jan Pavel II. velkou záležitost „míru pro lidskou společnost“. Pompeje jsou

jako nový začátek. Třetí tisíciletí Církve a světa vzchází odtud osvíceno a povzbuzeno nezlomným svědectvím Poutníka svatého růžence.

Homilie Svatého otce Jana Pavla II. u svatyně Panny Marie Růžencové v Pompejích 7. října 2003

Svatá Panna mi dopřála, abych se vrátil a vzdal jí poctu v této slavné svatyni, kterou postavil z Boží inspirace blahoslavený Bartolo Longo, aby se stala centrem, odkud září svatý růženec.

Dnešní návštěva v jistém smyslu korunuje Rok Růžence. Děkuji Pánu za plody tohoto Roku, který vyvolal významnou obrodu této modlit-

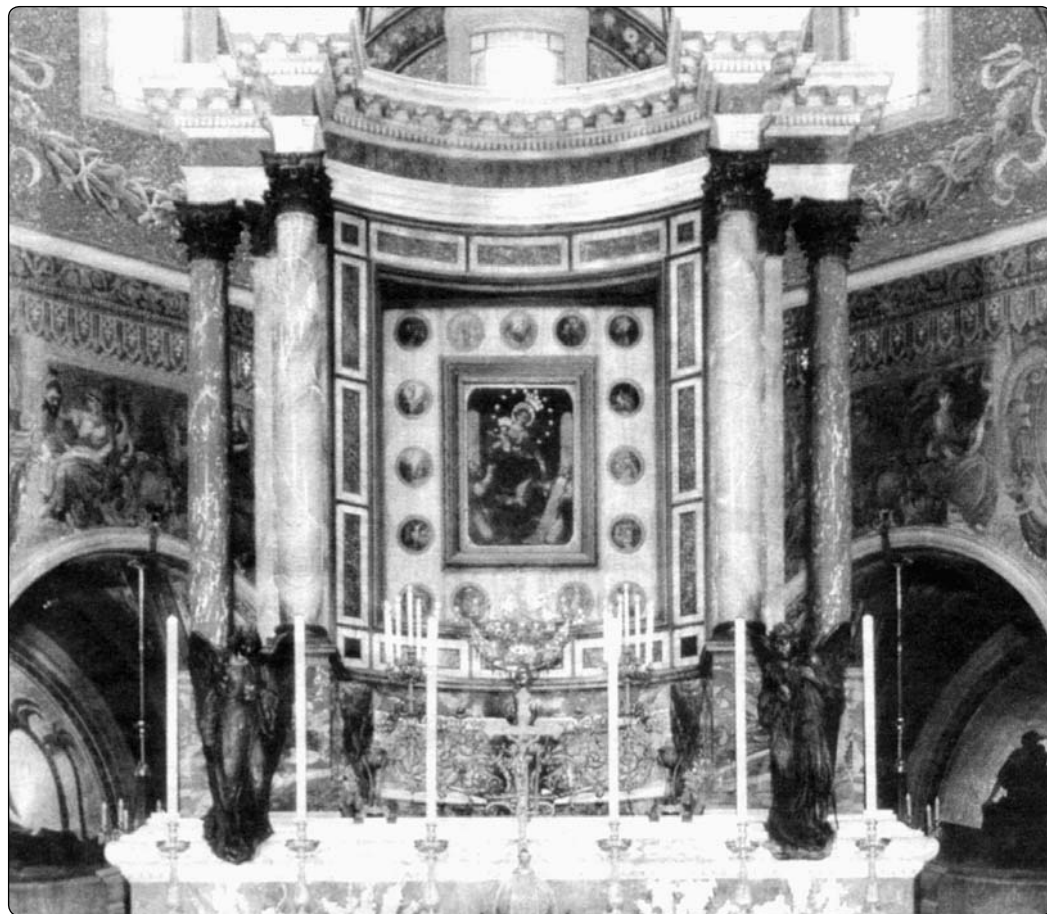
by, současně prosté a hluboké, která jde až k srdci křesťanské víry a jeví se jako krajně aktuální tvář v tvář výzvam třetího tisíciletí a naléhavé potřebě nové evangelizace.

V Pompejích je tato aktuálnost obzvláště zřejmá v souvislosti s antickým římským městem, pohřbeným pod popelem Vesuvu v roce 79 po Kristu. Tyto trosky hovoří. Předkládají rozhodující otázku, na které závisí osud člověka. Jsou svědectvím velké kultury, o které nicméně vyjevují spolu s jasnými odpověďmi také znepokojující otázky. Mariánské město se rodí v srdci těchto otázek a předkládá zmrtvýchvstalého Krista jako odpověď, jako „evangelium“, které přináší spásu.

Dnes stejně jako za dob antických Pompejí je nezbytné hlásat Krista společnosti, která se vzdaluje od křesťanských hodnot, dokonce je vymazává z paměti. Děkuji italským úřadům, že přispěly k organizaci této mé pouti, kterou iniciovalo antické město. Prošel jsem tak ideálním mostem dialogu, který je jistě plodný pro kulturní a duchovní růst. Na půdě antických Pompejí výzva k růženci nabývá symbolické hodnoty obnoveného úsilí křesťanského hlásání v naší době.

Neboť co je to růženec? Kompendium evangelia. On nás ustavičně vrací k základním scénám Kristova života, abychom se „nádýchali“ jeho tajemství. Růženec je privilegovaná cesta kontemplace. Je to, tak říkajíc, Mariina cesta. Kdo zná a miluje Krista více než ona?

Chtěl jsem, aby tato moje pouť měla výraz prosby za mír. Rozjímalí jsme tajemství světla, která jako by vrhala světlo na napětí, konflikty a dramata pěti kontinentů. V apoštolském listě

Růžencová Královna v Pompejích

Rosarium Virginis Mariae jsem vysvětlil, proč je růženec modlitbou zaměřenou svou povahou k míru. Je jí nejen tím, nakolik v něm vzýváme mocnou přímluvu Panny Marie, ale také proto, že nám dává s Ježíšovými tajemstvími osvojit si také jeho projekt míru.

Současně s klidným rytmem opakování Zdravas Maria růženec uklidňuje naši duši a otevírá ji uzdravující milosti. Blahoslavený Bartolo Longo měl pro rockovou intuici, když k chrámu zasvěcenému Panně Marii Růžencové chtěl připojit tuto fasádu jako pomník míru. Záležitost míru tak vstoupila do projektu samotného růžence. Je to intuice, ze které musíme vytěžit aktuálnost na počátku tohoto tisíciletí, které je již bičováno válečnými vichry a zkrpáno krví v tolika oblastech světa.

Pozvání k růženci, který se pozvedá z Pompejí, křížovatky osob všech kultur, ať už je přitahuje svatyně nebo antické sídlo, přivolává poslání křesťanů, aby ve spolupráci se všemi lidmi dobré vůle byli strůjci a svědky míru. Kéž tuto výzvu přijme občanská společnost, představovaná úřady a osobnostmi, které srdečně zdravím.

Kéž církevní společenství v Pompejích je vždy na výši této výzvy. Zdravím je ve všech jeho rozličných složkách: kněze, jáhny, zasvěcené osoby a zvláště dominikánky Dcery svatého růžence, založené právě pro misi u této svatyně, a laiky. Buďte „dělníky míru“ ve stopách Bartola Longa, který uměl spojit modlitbu s aktivitou a učinil z tohoto mariánského města pevnost lásky. Rodící se centrum pro dítě a rodinu přejímá dědictví tohoto velkého díla.

Drazí bratři a sestry! Kéž nám Panna Svatého růžence žehná a my ji nyní vzývejme slovy prosebné modlitby. Vložme do srdce Matky své starosti a svá dobrá předsevzetí.

L'Osservatore Romano
8. 10. 2003

Pompeje v roce 79 po Kristu

Antické Pompeje, obdivuhodné centrum pozemských radostí, ležely na břehu moře blízko Vesuvu. Měly kdysi mnoho ochranných valů proti nepřátelům a pro divoké hordy byly nedobytné. Žili zde jen bohatí a mocní, kteří se nechávali obsluhovat otroky jako králové. Celým smyslem jejich života byly rozkoše, požitky, zábavy a rozptýlení, případně politické intriky, které vedly k rozmnožení majetku.

Každý se srovnával s ostatními, pokud šlo o nádheru vlastního domu a počet otroků, kteří pracovali na stavbě jeho mramorového paláce. Když se přecházelo z jednoho prostoru do druhého, kráčelo se po nádherných mozaikách. V nikách stály sochy bohů. Byly zde monumentální kašny a luxusní lázně, pro chladné dny existovalo ústřední topení, zkrátka bylo tu všechno, co mohla země v té době nabídnout. Tento svět rozkoše však ve svém oslnivém království neupozoroval, že vedle něho vznikalo jiné království, království

skryté, duchovní a oblažující, a to i navzdory zdánlivě vnější chudobě.

24. srpna roku 79 po Kr. město Pompeje zmizelo ze zemské povrchu. Nad zemí i nad mořem ležel horký letní den. Neobyčejné vedro vyvolalo u lidí únavu a ospalost. Jedlo se a pilo, slavilo, lidé se osvěžovali v lázních, milovali se a nenáviděli, jako vždy a všude. Dunění, které vycházelo z hlubin, nikoho nevzrušovalo. Lidé ještě nepoznali vrtochy sopky Vesuv.

Polední vedro přimělo mnohé k siestě, zatímco otroci pokračovali ve svých pracích. Pojednou vybuchl Vesuv neobyčejnou silou. Vyvrhl ze sebe nesmírné množství popela, který přikryl všechno temnotou. Pak padal bez ustání celé hodiny na město hnědý a černý déšť popela, který všechno pokryl: chrámy, paláce, lázně, ochranné valy a náměstí. Asi 20 000 lidí bylo v tomto horkém popelu najednou pohřbeno. Po dešti popela následovaly proudy horké lávy. Pompeje byly smeteny z povrchu zemského.

Město bylo po staletí zcela zapomenuto. Až v 18. a 19. století je objevili archeologové. Mnoha budovami, monumenty, reliéfy a nádhernými mozaikami, svědky nejvyšší civilizace, byli překvapeni nejen archeologové, ale i umělci. Ale o novodobé dějiny Pompejí se zasloužily události zcela jiného druhu.

Dětství a mládí Bartola Longa

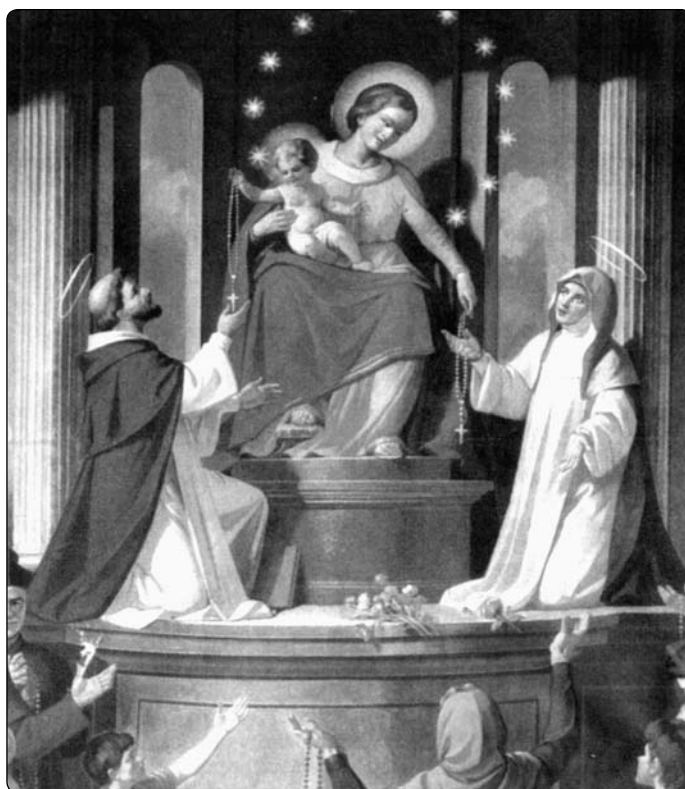
11. února 1841 se lékař Bartolo Longovi a jeho manželce Antonii rozené Luparelliové narodil jako druhé dítě syn, který dostal jméno po šťastném otci. Ve věku 6 let poslal otec podle tehdejšího obyčeje dítě do internátu v nedaleké Francavilla Fontana. Matce přitom pukalo srdce, ale otec ji ujistil, že je to pro vzdělání syna bezpodmínečně nutné. Malý chlapec v novém prostředí zjistil, že má další laskavou matku, Pannu Marii, kterou si velice zamiloval.

Nejkrásnějším dnem malého školáka byl den prvního svatého přijímání. Jak později vyprávěl svým sirotkům, cítil se po přijetí Spasitele, jako by se nacházel v ráji. V onen den přes všechnu svoji pověstnou živost setrval hodinu a půl bez pohybu na kolenou, ponořený do modlitby, až jej farář vyzval, aby již vstal a šel na snídani, a chlapec musel opustit své nebe a vrátit se na zemi. „Neměl jsem vůbec hlad,“ vyprávěl později, ačkoliv se jinak velice těšil na každé jídlo.

Bouřlivé období

Bartolo se rozhodl pro studium práv. Ze všech stran na něho dolehl světský život, před kterým ho dosud chránil internát. Čas k modlitbě se stále více zkracoval, až v něm touha po Bohu zcela vyhasla.

Musel se přestěhovat do Neapole, protože jediné tamní slavná univerzita udělovala státní diplomy. Bartolo tehdy prožíval těžká pokušení. Zajímaly ho všechny možné intelektuál-

OMEZOVÁNÍ NÁBOŽENSKÉ SVOBODY V BĚLORUSKU

Náboženská svoboda je v Bělorusku stále více omezována. Nový zákon zakazuje všechny veřejné podniky, které ohrožují „veřejné zájmy“. Patří mezi ně jakékoliv shromáždění či výlet věřících, i když jde o pouhou zábavu pro volný čas. Prezident Lukašenko prohlásil, že všechny školy ve venkovských oblastech se musí stát ideologickými centry a učitelé propagandisty. Na podzim má být otevřena „ideologická fakulta“. Lukašenkův režim svým zákonodárstvím patří mezi „nejvíce represivní a totalitární vládu v euroasijské oblasti,“ prohlásil J. K. Giebocki, prezident Institutu pro náboženství a veřejný pořádek ve Washingtonu. V Bělorusku je zakázáno neregistrovaným náboženstvím jakékoliv shromáždění, i v soukromém bytě. Náboženská literatura podléhá státní cenzuře. Z 10,2 mil. obyvatel jsou 78,7 % křesťané (48,7 % pravoslavní), 20,2 % jsou bez náboženské příslušnosti, 1 % židé a 0,1 % muslimové.

PROTI NADVÁZE KNĚŽÍ

V Hongkongu se konal seminář věnovaný problematice nadváhy kněží. P. Simon Li Chi-yuen váží dnes o 23 kg více než při kněžském svěcení v roce 1988. Příčinou kněžské otylosti je nedostatek pohybu a tučná strava. Účastníci semináře dostali čínskou polévku jako součást jejich možné diety. Všichni byli zváženi a byly analyzovány jejich obyčeje ve stravování. I generální vikář Hongkongu konstatoval, že přibral 10 kg, ačkoliv sportuje. Příčinou jsou tučná jídla v restauracích, kde se stravuje.

Z Bari, kde žila jeho snoubenka, odebral se Bartolo do Neapole, aby tam nakoupil svatební šperky. Cestou potkal svého přítele, profesora Pepeho, kterému celý šťastný vyprávěl o svých nejbližších plánech. Ale přítel místo aby se radoval, odpověděl mu s výčitkou: „Bartolo, už jsi zapomněl na svůj slib, že odčiníš své hříchy náboženským apoštolátem?“ Tato výčitka zasáhla Bartola přímo do srdce.

Krátce nato vyhledal svého duchovního otce P. Radenteho. Tento řeholník byl ve svých výčitkách ještě přísnější: „Tys tedy zrušil slib, že se zřekneš světa a budeš sloužit Církvi?“

Bartolo se ocitl v obtížné situaci. Dokáže se zříct své pozemské lásky? Může žádat od Aniny takovou oběť? Může tento kněz vůbec pochopit jeho problém? Jeho světlo již začínalo vyhasínat, když mu znovu vrátila sílu výčitka: „Slíbil jsi pevně, že se zřekneš pozemských věcí!“ Byla to bolestná a pronikavá rána, která byla tak silná, že Bartolo na ni již nikdy nemohl zapomenout. Oběť, kterou polo-

žil na oltář on i jeho snoubenka, získala mu milosti pro jeho nové povolání.

Rozhodující dobrou radu obdržel od svatého duchovního otce redemptoristy P. Ribery, který si byl vědom důležitosti tohoto okamžiku: „Abys zvítězil, musíš být svobodný. Neseš-li odpovědnost za rodinu, nemůžeš se zcela obětovat. Pán od tebe očekává velké věci. Přijde doba, kdy bude žádat od laiků, aby vedli nábožná díla, aby byla zachována víra v rodinách.“

Bez modlitby by Bartolo v této zkoušce neobstál. Snad mu dala Boží milost v této hodině tušit, pro kolik tisíců duší bude představovat Bohem chtěné duchovní otcovství.

U hraběnky Fuscové

Ve Volpicelli nedaleko kláštera žila ve svém paláci jedna šlechtična, která sehrála v životě Bartola Longa důležitou roli. Byla to příznavkyně a dobrodinec Služebnic Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Později se stala spoluzakladatelkou děl Bartola Longa v Pompejích. Byla to hraběnka Marianna de Fuscová,

vdova a matka pěti dětí. Vyznačovala se neobyčejnou dobrotou a vlídností, kterou prokazovala především chudým a nuzným v Neapoli: nemocným, starým, sirotkům, lidem hladovějícím tělesně nebo duchovně.

Kaple Božského Srdce v nedalekém klášteře byla její duchovní kolébkou. Každý večer poklekal v této kapli také Bartolo Longo, aby se zde modlil růženec. Po svém obrácení byl uveden do společnosti těchto urozených lidí. Když se však jednou dva nebo tři dny neobjevil, měla o něho hraběnka starosti. Poslala služebnou, aby ho vyhledala. Ta našla muže nemocného, ve vysoké horečce, který neměl nikoho, kdo by se o něj postaral. Ihned zavolala hraběnku Mariannu. Protože v okolí nebyl žádný hotel, navrhla nemocnému, že jej vezme do svého domu. Boží Prozřetelnost ho tak zavedla do domu oné ženy, která se později stala jeho pravou rukou. Když se uzdravil, mohl přisednout k rodinnému stolu. Nejstaršímu z hraběčiny dětí bylo šestnáct let, nejmladšímu bylo osm. Na matčiny prosby se stal domácím učitelem.

Když Bartolo poznal, jak velká je nevědomost a povrchní zbožnost zchudlého lidu v této krajině, slíbil Matce Boží, že neopustí toto údolí, dokud zde nerozšíří modlitbu růžence. Začal rozdávat růžence a medailky Panny Marie. Svoji dobrotou si získával lidská srdce. Když ho děti viděly přicházet, natahovaly ruce po dárku. Ale on viděl v jejich očích touhu po Ježíši. Začal vydávat časopis „Růženec a Nové Pompeje“. Jeho život mezi těmito lidmi nebyl lehký, ale posilovala ho modlitba růžence a vědomí, že plní vůli Boží.

*(Dokončení v některém
příštím čísle)*

Podle knihy Růžencová Královna z Pompejí a její advokát Bartolo Longo. Nakladatelství Parvis 2003.

ni proudy. Propadl zcela filozofii Hegela a Renana.

12. prosince 1864 ve věku 23 dostal diplom doktora práv. Mladý, pohledný a sebevědomý právník stanul na zcela opačném břehu, než na jakém vyrůstal ve svém dětství a mládí. Longo se oddal spiritismu.

Slavnost Božského Srdce r. 1865

Ten den vstoupil do růžencového kostela v Porta Medina, aby vyhledal dominikána, kterého mu doporučil jeden jeho přítel. To ještě Bartolo nevěděl nic o svém budoucím poslání a netušil, že to není náhoda, že jeho první krok k obrácení vede právě do růžencového kostela. Byl to krok váhavý, plachý, za který se styděl. Pomalu kráčel vpřed, aby vyhledal zpovědníci P. Radenteho. Byl svým chováním podezřelý kostelníkovi, který raději zůstal v pohotovosti a sledoval, co se bude dít, protože v tu dobu se lidé báli přibývajících nepřátel Církve a špiónů.

Po dlouhém čekání viděl kostelník, jak kajicník opouští zpovědnici. Jeho tvář byla zalita slzami, a přece vyzařovala radost. Měl před sebou člověka, který právě prožil zázrak svého obrácení. Když se Bartolo připravoval na svaté přijímání, byl i P. Radente plný úžasu nad zázrakem, který se právě udál. Nejsvětější Srdce Ježíšovo otevřelo všechna stavidla své milosti a svého milosrdenství a ve svatyni Růžencové Královny tekly proudy milosti mezi dvěma srdci, která se zde setkala.

Duchovní otcovství

Zpráva o jeho obrácení se rychle rozšířila. Bartolo se tehdy seznámil s dcerou bankovního ředitele Aninou Guarnieri. Od svého budoucího tchána obdržel velkou sumu peněz. Napsal tehdy své tetě: „Mám v úmyslu založit katolickou rodinu, abych mohl darovat Bohu nové ctitele.“ Byl to úmysl jistě ušlechtilý a vznešený, ale Boží plány byly jiné.

Bašta Pána Boha (41)

„To ostatní, milý příteli, vlo- žím s klidem do vašich rukou. Prosim vás proto kvůli mé die- cési, postarejte se, abyste nepa- dl rudým do rukou! Slibte mi to! Žádám o to jako zástupce vaše- ho biskupa, jemuž jste zavázán povinnou poslušností.“

„Slibuji vám to!“ odpověděl Coudrin a díval se generálnímu vikáři dlouze do očí. „Ale nemo- hu pro vás přece jenom ještě ně- co jiného udělat, abych vám ně- jak ulehčil?“

„Ano, mohl byste nám snad vyplnit poslední přání,“ řekl Bruneval chvějícím se hlasem. „Obstarejte nám kněžím tro- chu vína, abychom mohli ce- lebrovat. Bůh se na nás nebu- de hněvat, když použijeme ja- ko hostii tvrdý vězeňský chléb a džbán na vodu v naší cele ja- ko obětní kalich.“

Všichni přítomní, i ženy, kte- ré toužily po svátostném pomazání na poslední cestu, se srdeč- ně k prosbě připojili.

„Bylo by to moc divné, kdy- by se zde nenašlo trochu vína,“ usmál se Petr Coudrin. A sku- tečně objevil v jednom rohu lá- hev vína, která, jak se zdá, až dosud rudým unikla. „Kousek chleba mám u sebe.“

„Co nám tedy brání, aby- chom zde snad naposledy spo- lečně slavili Nejsvětější oběť?“ řekl generální vikář, když nako- nec našel ještě dřevěný pohár. „Prosim spolubratra Ambrože Chartrese, aby celebroul.“

„Nejsem hoden důstojný pane,“ vyskočil kněz a na ble- dé, usouzené tváři se mu roz- lila prudká červeň. „Jsem pře- ce zrádce.“

„Nesmysl, milý příteli,“ utě- šoval ho generální vikář. „Víme přece všichni, že jste to myslel dobře. Zítřka se však už možná stanete mučedníkem, ke které- mu se budu srdečně modlit.“

Co se pak dělo dále, pře- sahují veškerou představivost. Ode dnů katakomb nebyl Boží

stůl tak chudobně připraven, ja- ko v tomto sklepení, a přesto se zde rozhostila Boží nádhera sil- něji, než ve velkolepém, prozá- řeném dómě.

Sud postavený dnem vzhůru sloužil jako obětní stůl. Zástěra pradelny byla na něm rozlože- na jako oltářní ubrus. Dvě ubo- hé olejové lampy, které strážný postavil do tmavé místnosti, mu- sely nahradit obětní svíce. Po- tom přistoupil Ambrož Char- tres a začal stupňovou modlit- bu. Ostatní kněží však pokleklí vedle něj a odříkávali svaté tex- ty jako v den svého vysvěcení při oběti biskupa.

Pro mnohé z nich to asi byla poslední mše jejich života.

Snad nikdy nebyla zbožněji přinesena na oltář tak vysoká oběť jako nyní v tomto ubohém, špinavém vězeňském sklepe.

Když Ambrož Chartres zdvi- hl při proměňování Těla a Krev Kristovu, rozplakaly se ženy na- hlas posvátnou radostí, ale ani kněží nemohli zadržet slzy.

Pán přišel ke svým ztracen- cům, přišel k nim ve špině, ut- řpení a veškeré bídě.

Chvějícíma se rukama udílel kněz při svatém přijímání všem Tělo Páně, které bylo též po- sledním pomazáním odsouze- ným k smrti.

„Přijmi, bratře, sestro, po- slední pomazání našeho Pána Ježíše, který tě ochraňuje před zlým nepřítelem a vede tě k věč- nému životu!“

Ode dveří sklepa bylo sly- šet kroky sem a tam pochodu- jící strážce. Brzy by už asi měla katova kára zarachotit po dlaž- bě kláštera Nejsvětější Trojice a dveře se otevrou k pochodu na schafott. Ale to vše už nedě- silo. Bůh navštívil své děti, dal jim sílu a klid a příslib věč- ho života.

Když se konečně Petr Coud- rin rozloučil se zajatci, cítil, že těm lidem nemohl dát větší svo- bodu, neboť skutečnou svobodu nemá nikdo než ten, koho navští- ví Bůh svou láskou. Ke své rado- sti viděl Coudrin, že také Char- tresové měli podíl na tomto vše- obecném štěstí a míru.

„Našel jsem všechno v nej- lepším pořádku, občane ředite- li,“ řekl husarský rytmistr, když stál opět proti pánu kláštera Nejsvětější Trojice. „Jsem s vá- mi spokojen a budu o tom refe- rovat na vyšších místech.“

Ředitel nad takovou pochva- lou zářil štěstím.

„Ale ve smyslu našich vysokých ideálů lidskosti by bylo pře- ce jen dobré, abyste alespoň o ně- co mírněji zacházel se zajatci,“ pokračoval Petr Coudrin. „V bu- doucnu už nebude nikdo v oko- vech. Vězni musí mít pořádné lůžko a dobré jídlo. Ode dneška dejte každému denně doušek ví- na. Pochopte, že národu záleží na tom, aby vězni nevypadali při popravě úplně zbídačeně.“

„Plně chápu, občane ryt- mistře,“ poklonkoval ředitel oddaně.

„Pak je vše v pořádku, můj milý!“ řekl Coudrin přátelsky, stiskl ruku jeho blahorodí ředi- teli a pochodoval řinče ostruha- mi ke klášterní bráně, kde nase- dl na svého koně a odjel. Ředi- tel si pokládal za mimořádnou čest, že mohl vysoké návštěvě přidržet třmen.

„No tak už konečně věříš, že je pravý, Jacquesi?“ řekl stráž- ný svému kamarádovi, když dů- stojník projel kolem nich. „Viděl jsi, jak se mu náš starý ukláněl, když se loučil?“

„Může být, ale možná také nemusí,“ odpověděl Jacques stá- le ještě podezřívavě. „Myslím si jenom, že jsem ten obličej už ně- kde viděl.“

Husarský rytmistr však jel tryskem po Joubertově mostě

Dávej pozor, abys ne- ztrácel odvalu, když tě trá- pí tvoje duchovní slabosti. Bůh tě nechává dělat chyby nikoliv proto, aby tě opus- til, ale aby posílil tvou po- koru a učinil tě do budouc- na bdělejším.

Sv. otec Pio

a za chvíli zmizel zas v domě pe- kařského mistra Vinaie.

„Jsou volní?“ vyhrkl Jirka bez dechu s napětím v hlase.

„Svobodnější než ty a já,“ od- pověděl kněz. Nebylo však vů- bec lehké objasnit chlapci vý- znam těchto slov. Ale nakonec chlapec rozvážně pokýval hla- vou a řekl: „Máte pravdu, důstoj- nosti, těm v klášteře Nejsvětější Trojice se nedá nic víc darovat, ani svoboda.“

VE STÍNU GILOTINY

Na Květnou neděli byli od- souzení veřejně dopraveni na náměstí v Poitiers. Celé námě- stí i se sousedními ulicemi se čer- nalo lidmi, kteří přišli zčásti ze zvědavosti či z touhy po zábavě při hrůzostrašném divadle, zčásti však také proto, aby byli účast- ni hrdinské smrti křesťanských mučedníků.

Vpředu u rudého lešení stál v množství diváků Petr Coudrin, oblečený jako jakobín, aby od- souzeným udělil ještě na scha- fottu poslední požehnání. Štíh- lý černovlasý chlapec, který se k němu tiskl, nebyl nikdo jiný, než Robert Bernard.

„Měl jsi zůstat doma,“ zašep- tal kněz chlapci. „Nevydržíš to. To není pohled pro děti.“

Robert však potřásal hlavou: „Nejsem už dítě.“ Napůl pře- kvapeně, napůl rozlobeně se na něj Coudrin podíval. Když však uviděl vážný, odhodlaný pohled v jeho napjatém obličej- i, cítil, že má chlapec pravdu. To už nebyl žádný hošík, kdo před ním stál.

Od té doby, co Robert Ber- nard odolal zubům bestii a vý- hruzkám drábů, přestal být dí- tetem.

(Pokračování)

Duchovní obnova nejen pro konvertity 7. – 9. 11. 2003, Tábor – Klokoty. Bližší informace na tel.: 723 177 303, P. Martin Sedloň, OMI. Srdečně zveme.

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

První křesťané si svého misijního poslání byli velmi dobře vědomi. Nezůstávali uzavřeni v prostředí svých rychle se tvořících církevních obcí, ani v nich nehledali ty nejpohodlnější formy křesťanského soužití. Šířili viru horlivě všude kolem sebe, ale skutečně šli ke všem národům, i neuvěřitelně daleko, do cizího, nepříznivého a nepřátelského prostředí, a to bez moderních dopravních a sdělovacích prostředků. Občas se ozývají různé hlasy, že je třeba se vrátit k prvotní Církvi. Neměli bychom u ní vyhledávat a tím méně si domýšlet jen něco, co nám připadá právě výhodné a sympatické, ale především to, co je podstatné: misijní horlivost k tomu rozhodně patří na prvním místě. Neprojevujeme spíše opačnou tendenci, když „zpoňastělá území“ nejen že nevyhledáváme, ale dokonce opouštíme a vzdáváme tak již dříve dosažené pozice? Kterákoliv naše „odepsaná farnost“ je srovnatelná s podhorskou vesnicí jménem Ars, kam odložili podivinského kněze, který se podle názorů vrchnosti nikam jinam nehodil. Jak se podařilo právě takovému faráři, který prošel seminářem „s odřenými ušima“ a neměl žádné „lidské“ talenty ani předpoklady, proměnit v době krajně nepříznivé duchovní zříceninu na vyhledávané poutní místo? Byl si vědom, že misijní dílo je dílem někoho jiného a stal se jeho účinným nástrojem.

Nežili jsme v prvotní Církvi ani v porevoluční Francii, abychom dokázali objektivně porovnat, zda to měli tehdy křesťané snazší, nebo obtížnější než dnes my. Jedno víme určitě. Že doby, kdy panovníci vysílali posly do dalekých zemí, aby přivedli hlasatele víry, jsou nenávratně pryč. Dnešní vladaři stojí proti nám spíše jako nepřátelská flotila u Lepanta s mocí a přesilou. „Utkat“ se s touto přesilou je o to obtížnější, že za ní stojí ve skutečnosti jiné šedé eminence, které ve skrytosti chtějí určovat běh světa podle svých představ. Ale proti každé přesile zla je nám k dispozici stejná „tajná zbraň“, k jaké tehdy sáhl papež a jeho věrní: modlitba růžence. Svati zakladatelé misijních společností se opírali nejen o „dělníky“ a „dělnice“, ale i o „prosebnice“, které z týlu podporují a zásobují silou milosti ty, kteří se lopotí v první linii. Čím neporazitelnější se jeví síly Protivníka, tím slavnější bude slíbené vítězství, bude-li moci naše milá Paní počítat s tím, že v tom malém zbylém stádeci je každý TOTUS TUUS. Skomírající farnost více než zahradní slavnost či farní ples spojí a stmelí velký svatý společný úkol a vědomí, že jsme všichni společně u toho: hlásat Krista všem, s nimiž jsme denně ve styku, za podpory těch, kteří nemohou „více“, než že se na ten úmysl vytrvale modlí a přinášejí v oběť své utrpení. Záznaky připadají zvláštní a výjimečné jenom nám. Pro Boha jsou samozřejmostí.

Při příležitosti 85. výročí stržení **Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí** v Praze se v pondělí 3. listopadu 2003 koná pouť s tímto programem: 11.00 – položení květin k základnímu kameni na Staroměstském náměstí ● 15.00 – začátek slavnosti u základního kamene ● 16.00 – modlitba růžence u základního kamene ● 16.30 – litanie, zpěv mariánských písní, čtení u základního kamene ● 17.30 – svěcení nové sochy P. Marie (kardinál Miloslav Vlk) ● 18.00 – mše sv. v kostele Panny Marie před Týnem, Te Deum. Srdečně zve Společnost pro obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze.

Liturgická čtení

Neděle 26. 10. – 30. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 31,7-9
Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
Odp.: 3 (Velkou věc s námi udělal Hospodin, naplnila nás radost.)

2. čt.: Žid 5,1-6

Ev.: Mk 10,46-52

nebo: slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8, 22-23.27-30

Ž 84(83),3.4.5+10.11

Odp.: 2 (Jak milý je tvůj přibyték, Hospodine zástupů!)

2. čt.: 1 Kor 3,9c-11.16-17

Ev.: Mt 16,13-19

Ž 13(12),4-5.6

Odp.: 6a (Důvěřuji v tvé slitování, Hospodine!)

Ev.: Lk 13,22-30

Čtvrtek 30. 10. – ferie

(v královéhradecké diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Řim 8,31b-39

Ž 109(108),21-22.26-27.30-31

Odp.: 26b (Zachraň mě, Hospodine, podle svého slitování!)

Ev.: Lk 13,31-35

Pátek 31. 10. – nez. pam. sv. Wolfganga

1. čt.: Řim 9,1-5

Ž 147B(147),12-13.14-15.19-20

Odp.: 12a (Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!)

Ev.: Lk 14,1-6

Sobota 1. 11. – slavnost Všech svatých

1. čt.: Zj 7,2-4.9-14

Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6

Odp.: srov. 6 (To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!)

2. čt.: 1 Jan 3,1-3

Ev.: Mt 5,1-12a

Úterý 28. 10. – svátek sv. Šimona a Judy

1. čt.: Ef 2,19-22

Ž 19(18),2-3.4-5

Odp.: Řim 10,18b (Všude na zemi pronikl jejich hlas.)

Ev.: Lk 6,12-19

Středa 29. 10. – ferie (v brněnské diecézi: památka bl. Marie Restituty Kafkové)

1. čt.: Řim 8,26-30

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	26. 10.	27. 10.	28. 10.	29. 10.	30. 10.	31. 10.	1. 11.
Antifona	919	934	1673	964	980	996	1573
Žalm	784	783	786	784	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	1567	964	981	997	1573
Antifony	920	935	1674	965	981	998	1574
Žalmy	921	936	813	965	981	998	813
Kr. čtení a zpěv	923	938	1674	969	985	1001	1574
Antifona k Zach. kantiku	723	939	1675	969	985	1569	1575
Prosby	924	939	1675	969	985	1002	1575
Záv. modlitba	723	939	1568	970	986	1569	1575
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	792	970	986	1003	1264
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1576
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1265
Krátké čtení	927	943	1676	973	989	1006	1576
Záv. modlitba	723	943	1568	973	990	1006	1575
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	915	929	944	1677	975	991	1577
Antifony	916	929	945	1678	976	992	1578
Žalmy	916	930	945	1678	976	992	1578
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	1680	979	995	1580
Ant. ke kant. P. M.	722	723	948	1681	979	995	1580
Prosby	918	933	948	1681	979	995	1580
Záv. modlitba	723	723	948	1568	980	996	1575
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NOVINKA

Jan Huňka: PRSTEN VĚRNOSTI

Malá studie o životě a utrpení olomouckého svě-
tícího biskupa Stanislava Zely (1893–1969). Zelův
obraz je vykreslen především na pozadí věznění ko-
munistickým režimem. Huňkova práce zachycuje v krátkosti ta-
ké počátky Zelova kněžského života a pobyt v koncentračním tá-
boře za 2. světové války.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 24 stran, 29 Kč

**A. Negrisola - N. Castello - S. M. Manelli:
OTEC PIO Z PIETRELCINY**

Pohled do nitra stigmatizovaného kapucína na zá-
kladě svědectví těch, kdo světce ze San Giovanni Ro-
tondo osobně znali a byli jím také duchovně formo-
váni. Vznikla tak hluboká studie pronikající do tajů
spirituality otce Pia, do jeho pojetí kněžství a umění
vést duše, a zejména do světa jeho mystiky.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 242 stran, 229 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Klaudius Colombière:

VLASTNÍMA OČIMA (DUCHOVNÍ DENÍK)

První český překlad světcova deníku, inspirova-
ného duchovním přátelstvím se světicí Božského
Srdce, Marií Markétou Alacoque.

Refugium, brož., zúž. A5, 146 stran, 130 Kč

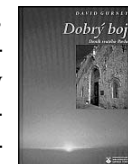

David Gurney:

DOBŘÝ BOJ (Deník svatého Pavla)

Autor zde vypráví životní příběh apoštola Pavla,
který sestavil podle sdělení o Pavlovi z Tarsu v No-
vém zákoně. Ukazuje, jak postupem času Pavel díky
neochvějné víře v zázračně poznaného Ježíše a mi-
mořádné vytrvalosti naplnil své poslání hlásat evan-
gelium pohanům.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 168 stran, 159 Kč

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1;

tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

**Upozorňujeme, že informace o předplatném Světla
na rok 2004 jsme uveřejnili v čísle 42.**

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravi. Neznamená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; [http://www.maticecm.cz](mailto:svetlo@maticecm.cz); knihy@maticecm.cz). Registrace značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásielok povolené SF, s. p. ZSRF Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevy-
jádřila (jako Litmanova, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.